

ARBETAR MAKT

NR 3

1975, Årg.4, Pris 2:-

**SOCIAL-
DEMOKRATI
- KAPITALET
GARANTERAR**

**Tre exempel:
Solidariska lönepolitiken
Statsföretag • Haga II**

FOND MOT FÖRTRYCKET

Arbetarkonferensen-75 utsåg de första medlemmarna i en kampfond mot kapitalets förtryck.

Varför det då?

Den nya "trygghetslagen" gör det möjligt att avskeda arbetare som går ut i avtalsstridiga strejker. §32-utredningen vill skärpa böterna vid avtalsstridiga strejker. Arbetare som går ut i vilda aktioner stäms inför arbetsdomstolen.

Allt detta ligger till grund för den här fonden. Citat ur kampfondens målsättning:

"Mot kapitalisternas makt står arbetarklassens kamp. Kapitalisternas intressen står mot arbetarnas. När arbetarna tar upp kampen försöker man med alla medel av leda och krossa den. Ett sätt som blir allt vanligare är att peka ut några skruppiga och ledare i kampen för att försöka avskeda dessa. Svenska Arbetsgivarföreningen bedriver en systematisk registrering och svartlistning mot stridbara arbetare.

Genom klasslagstiftningen, bl a kollektivavtalslagen, kan man genom arbetsdomstolen döma arbetare till böter.

Mot detta förtryck har vi bara vår egen styrka att lita till. Mot kapitalisternas gemenskap ställer vi arbetarsolidariteten.

Då arbetare gått ut i kamp har det spontant samlats in pengar på arbetsplatser över hela landet för att stödja de kämpande.

Efter gruvstrejken startade gruvarbetarna en solidaritetsfond, som ger bidrag till arbetare som varit ute i strejk i 14 dagar.

Kampfonden mot kapitalets förtryck är ett komplement till detta arbete, med syfte att stödja de arbetare som har drabbats av arbetsköparnas förtryck. Fonden ger bidrag till arbetare, som på grund av deltagande i kamp, arbetare som inställts till arbetsdomstol och arbetare som i andra former blir utsatta för kapitalets förtryck.

Fonden ser sig inte som någon humanistisk inrättning utan som ett medel i arbetarklassens kamp. Fonden ser som sin uppgift att hjälpa arbetare att komma på fötter ekonomiskt för att fortsätta kampen."

Det är utifrån medvetandet att det är två klasser i en oförsonlig motsättning till varandra - arbetarklassen och borgarklassen - som den här fonden har skapats.

De har sin makt, sina fabriker, sina domstolar, sina klassarbetare i LO-toppen. Vi har bara oss själva. Och är du ensam är du svag. Är vi många är vi starka. Det är detta fonden vill jobba för. Att stärka klassens ställning och kunna stötta enskilda och grupper av arbetare, som har drabbats av kapitalets makt och klasslagstiftningen.

Den här fonden behöver dig - du behöver fonden!

KAMP MOT KÄRNKRAFT OCH ENERGISLÖSERI - FÖR EN ARBETARSTYRD PLANEKONOMI

TAL HALLET I STOCKHOLM DEN 15.3. VID
DEMONSTRATION MOT KÄRNKRAFT.

Mötesdeltagare!
Kamrater!

Vi har samlats under parollerna:
Stoppa kärnkraften!
Nej till energislöseriet!
För ett resursbevarande samhälle!

VILKET SAMHÄLLE ÄR DET DÅ VI VILL HA?

Hur bör energiförsörjningen vara organ-
iserad?

Ett samhälle i ekologisk balans är vårt
mål. Inga fossila bränslen, ingen kärn-
kraft - utan ett samhälle som får sin
energiförsörjning ur ständigt flödande
källor:

Solen
Havet
Vinden
Växtlighetens årliga produktion: ved,
torv, jordbruksavfall. Tidvattenenergi.
Och från jordens inre - värme...

Detta samhälle i ekologisk balans ingår i
och utnyttjar energiflöden, som inte stör
jordklotets värmebalans. Detta samhälle
är också anpassat till naturens material-
omsättning, vilket innebär att man und-
viker allvarlig miljöförstöring.

VILKET SAMHÄLLE HAR VI IDAG?

Vilken värld lever vi i idag?
Sverige använder mer olja per invånare
än något annat land. Fyra femtedelar av
energin används av en tredjedel av jord-
ens befolkning. Resten, en femtedel,
tvingas de s.k. u-länderna att hålla till
godo med.
USA - med 6 % av jordens befolkning -
står för en tredjedel av världens energi-
konsumtion.
Om alla länder konsumerade lika mycket
olja per capita som USA eller Sverige
gör så skulle all världens olja vara slut
på sex till sju år.
De imperialistiska oljebolagen har i sam-
band med den s.k. oljekrisen höjt priser-
na och med sina större vinster ökat sina
tillgångar av olja, uran och kol. Dessa
multinationella energibolag ökar snabbt
sitt inflytande och sin kontroll över
hela energisektorn: kärnreaktorindustrin,
kolförädlingsindustrin och andra alter-
nativ till oljan som kan kapitaliseras.
Energibolagens energipolitik innebär mil-
jöförstöring i de utvecklade kapitalist-
länderna och resurs- och råvaruutplund-
ring i den tredje världen.

HUR ÄR SITUATIONEN I SVERIGE?

Den hastiga strukturomvandlingen av det
svenska samhället kostar årligen stora
mängder energi, råvaror och arbete. Kap-
italägarna lägger ner (för dem) olön-
samma fabriker, bygger nya på andra håll,
centraliserar osv. Hela branscher tving-
as på knä, medan andra blomstrar och
tillväxer. Processen kräver enorma ny-
investeringar och lämnar efter sig en
våldsam kapitalförstöring i form av
övergivna fabrikslokaler, bostäder, järn-
vägar, butiker och offentliga lokaler.
Landsbygden utarmas, och människorna
flyttas dit kapitalet finner sin största
profit.

En arbetsgrupp inom centrum för tvärvet-
enskap vid Göteborgs universitet har be-
räknat att av energiförbrukningens ökning
mellan 1947 och 1970 gick bara omkring
en tredjedel till standardökning (inklu-
sive lyxkonsumtion), merparten av ökning-
en av energiförbrukningen gick till
strukturomvandlingen.

Elförbrukningen fördubblades under peri-
oden före den sk oljekrisen vart 10-15
år.
-Innebar det att vi får det dubbelt så
bra vart 10 eller 15 år?
Den ökande energikonsumtionen planeras
att trots en ökad energiförbrukning. Och
täckas med satsning på olja och kärnkraft.
Vi vill stoppa kärnkraften inte bara för

att produktionen av kärnkraft är förenad
med stora faror - olösta säkerhetsrisker
och problemet med det radioaktiva avfal-
let.

(Tidningen Expressen har fräckheten att
öppet säga vad alla anhängare av kärn-
kraften vet och menar. Expressen medger
att avfallsproblemen inte är lösta, men
säger man: vi måste agera som om de gick
att lösa (dvs bygg ut!).

Vi vill stoppa kärnkraften också för att
den är ett led och en förutsättning för
resursutplundringen och energislöseriet.
Vilket svar ger då staten och kärnkrafts-

maffian på detta skri av fruktan och
vrede mot hotet mot det arbetande fol-
kets existensvillkor - hotet mot barnen
och barnbarnens liv och hälsa?
Gunnar Sträng får mana fram bilden av
sin mamma, tvättande i Mälarens isiga
vatten. I socialdemokraternas studiepa-
ket Energi för ökad välfärd framställs
det resursbevarande samhället som en
önskan att gå tillbaka till tbc-inpyr-
da käkar. Strängs mamma har klivit upp
från sjön, och Gunnar Emanuel Sträng
går i land som skam på torra land.
Statsminister Palme säger om dem som
tar kärnkraftens avfalls- och säkerhets
problem på allvar, att de knyter an till
tillfälliga strömningar - de skulle va-
ra vi det och alla andra som motsätter
sig kärnkraften.
Statens uppgift är att hålla samman
samhället och se till att den kapita-
listiska exploateringen av naturen och
arbetaren kan fortsätta.
Den socialdemokratiska ledningen har
löst problemet genom att knyta an till
en annan - historiskt sett både tillfäl-
lig och mindre strömning - den inter-
nationella och svenska kapitalistklas-
sen och framför allt dess monopolkapi-
talistiska delar.

I Centrala driftsledningens propaganda-
material frågas apropå det resursbeva-
rande samhället: Vem av Svensöner ska
hindras ha egen bostad, frysbox eller
TV?

Staten och kapitalet kommer nu att sat-
sa på hot om arbetslöshet. Som en LO-
ekonom skrev i förberedelserna för ef-
terkrigstidens strukturrationaliseringar.
"Eftersom vi inte kan flytta på kapita-
let, får vi flytta på arbetskraften."
Acceptera att arbeta i miljöfarliga
industrier eller bli arbetslös.
Ökad energiproduktion sägs vara förut-
sättningen för en blomstrande (läs
resursförslösande) ekonomi och full sy-
sselsättning (läs god sysselsättning)
plus socialpolitik som de fattiga får
betala.

Satsning på ökad energiproduktion och
kärnkraft är vår enda chans att behålla
vårt välbefinnande och att öka det (läs öka
de stora företagens profiler).
Det är en myt att arbetslösheten kan
lösas under kapitalismen. Arbetslöshet
är förknippad med en kapitalistisk eko-
nomi. Inget land har så många kärnreak-
torer och så hög energiförbrukning som
USA, där arbetslösheten har stigit i
takt med energislöseriet. Var tolfte
man stämplat idag ut matkuponger i De-
troit, var tionde är arbetslös.

Också i Sverige har vi arbetslöshet
betslöshet och minskad energikonsum-

tion. Det finns inget entydigt samband
mellan arbetslöshet och energikonsum-
tion.

Full sysselsättning är inte ett mål
för den kapitalistiska ekonomin. Under
kapitalismen är arbetskraften en vara
- och den köps (=sysselsätts) - om det
lönar sig för ägaren av de icke-mänsk-
liga produktionsmedlen, kapitalisten.

När livsviktiga intressen för det arbe-
tande folket och hela mänskligheten står
på spel, så är det vår plikt att söka
stoppa en sådan produktion och inte
falla undan för hotet om arbetslöshet.
Några miljövänner skulle falla ifrån
den dag vi får politiska miljöstrejker.
De som tar konsekvenserna av sina
ökande politiska och ekonomiska insik-
ter, kommer att lätta bördan för de ar-
betande kamraterna, som utsätter sig
för riskerna av arbetslöshet och svart-
listning av arbetsköparna och som kom-
mer att utsättas för statens represal-
ier via arbetsdomstolar och på annat
sätt.

Varför är det så här? Varför har vi inte
ett resursbevarande samhälle, varför
förlösas energin?

Vi kommer inte långt med att förklara
krig mot miljöförstörelsen. Vi måste se
till dess orsaker. Produktionen sker
under kapitalismen för att skaffa stör-
sta möjliga profit. Endast de varor pro-
duceras, som kapitalägarna tror sig ha
möjlighet att göra vinst på.

Vi vänder oss mot två felaktiga synsätt
som leder in i återvändsgränder.

Det ena är "gröna vägen", som endast
ser symptomen, slöseriet och förstörel-
sen. I bästa fall blir det en kamp mot
väderkvarnar, de dumma teknikerna eller
prestigelystna politiker. I sämsta fall
kan det utmynna i ropet på en stark man.
Det andra är de som tror att teknisk
utveckling är något problematiskt. De
som ser produktivkrafternas utveckling
på ett mekaniskt sätt. De som tror att
det bara är att överta den produktions-
teknik som kapitalismen utvecklat och
sätta lite mer snurr på den med en eko-
nisk plan. Tidningen Stormklockan
(MLK) har höjt parollen: Saker kärnkraft-
med månadslön!

Om den biologiska grund som människan
står på rycks undan, kan produktivkraft-
erna inte utvecklas alls.
Kampen mot kärnkraften är en del av
kampen mot kapitalets miljöförstöring.
Det är en försvarskamp, och vi menar,
att först när det ekonomiska systemet,
som endast kan utveckla produktionstek-
niken och den samhälleliga organisatio-
nen genom att samtidigt förstöra all
rikedomens urkällor, jorden och arbetaren,
först när det systemet nedkämpats, först
då kan produktionens inriktning, omfatta-
ning och fördelning bestämmas av produ-
centerna, arbetarna. Först då kan en lik-
värdig standard och en hög levnadsnivå
utvecklas och bibehållas för hela mänsk-
ligheten, först då kan meningsfullt ar-
bete och en god miljö bli verklighet.

Alternativt Samhälle
Förbundet Arbetarmakt
Förbundet Kommunist
Revolutionära Marxisters Förbund

HUR SKALL KAMPEN MOT KÄRNKRAFTEN FÖRAS?

Lita till egna krafter och din för-
måga att tänka. De som är så kallade ex-
perter är i allmänhet köpta av indu-
strin.

Börja samarbeta med andra människor som
kämpar för samma mål. Kämpa mot kärnkraf-
ten och det ekonomiska system som be-
handlar människor och naturresurser som
om de inte hade något värde.

Och sist men inte minst. Det är ditt mä-
nniskovärde det gäller. Det är rätten
till ett arbete med till ett arbete med
innehåll i och möjligheten att kontrol-
lera utformningen och innehållet i arbe-
tet. Det är rätten till att kunna erkän-
na sina erfarenheter inför sig själv u-
tan att behöva känna sig som avvikare.

I ett samhälle där arbetarna har kontrol-
len över produktionen blir kärnkraften
både olämplig och onödig. Där behöver
inte hälften av all energi, som det är
nu, gå åt till att förflytta människor
och kapital dit lönsamheten så kräver.
Den blir olämplig därför att kärnkraf-
ten är en så komplicerad teknik för e-
nergiförsörjning att den blir ett hot
mot verklig arbetarkontroll. Istället
går det då att satsa på förnyelsebara
energikällor.

När maktbavarna säger dig att det du
kämpar för är orealistiskt och ekono-
miskt ogenomförbart, svara dem då att
det är just därför att anser det som
du är tvungen att kämpa för ett annat
samhälle.

Redaktionen

Tidningen

ARBETARMAKT

Ärgång 4 nr3/75

Organ för Förbundet Arbetarmakt

Ansvarig utgivare: Helena Bertilsson

Adress: Tidningen Arbetarmakt
Box 3077
171 03 Solna 3

Redaktionens nya telefon: 08/68 46 79

Prenumeration för 12 nummer:

Vanlig prenumeration 30:-

Stödprenumeration 50:-

Garantprenumeration 100:-

Postgiro vid prenumeration: 38 13 00-3

Postgiro vid redovisning,
ombudsförsäljning: 20 21 02-0

Postgiro till STÖDFONDEN: 23 71 77-1

Postgiro vid beställningar
av äldre nummer o dyl: 20 75 76-0

Tryck: AB Prinkipo Offsettryck
Stockholm 1975

Detta nummer presslagt 17 mars 1975

Manuskript och illustrationer till
nästa nummer, 4/75, ska vara redak-
tionen tillhanda senast den 9 april.

Ombud finns för närvarande på följande
orter:

Göteborg, Halmstad, Huddinge, Härnösand,
Jönköping, Kristinehamn, Malmö, Lund,
Motala, Norrahammar, Uddevalla, Stock-
holm, Trondheim och Östersund.

Eftertryck endast med angivande av källan

»BOLSJEVIKERN I MALMFÄLTEN« GÅR TILL OFFENSIV

Gruvarbetarna i Gruvs avd. 4, i Malmberget, tycks nu vara fast beslutna om att, vad som än händer, driva igenom de krav från strejken 69-70, som ännu ej tillgodosetts. Dessutom tycks man börja agera alltmer självständigt från, och ibland i direkt konflikt med, sin "överordnade" - Gruvindustriarbetarförbundet.

Vid ett välbesökt extramöte söndagen den 2 mars beslöt gruvarbetarna i avd. 4 att av förbundsledningen kräva att det ännu inte utgångna avtalet sägs upp, för att ytterligare sätta kraft bakom

kravet på pension vid 60 år och sex resp. fem veckors semester för underjords- resp. överjordsarbetare. Samma krav har avd. 135 i Svappavaara enhälligt ställt sig bakom.

I händelse av att avtalet sägs upp görs det med sju dagars varsel, varefter gruvarbetarna går avtalslösa (dvs utan fredsplikt, m.m.).

Gruvs styrelse, och dess ordförandes (John Näslund), argument mot att säga upp avtalet är i sedvanlig ordning ihålliga och inga argument för kämpande arbetare. Man påstår att beslutet fattats

"i odemokratisk ordning" (?) och att "det är inte rätt mot medlemmarna att göra så här" (Bengt Lundström, ordförande i Gruvs avd. 12 i Kiruna). Vems "ordning" och vems "rätt" pludrar man om, bör man fråga sig.

Avd. 4:s och 135:s uppsägning av "samrådandet" med LKAB tidigare i år förorsakade som bekant en massa rabalder i sosse- och LO-kretsarna. Förre ordföranden i Byggnads, Knut Johansson, tappade helt koncepterna och ryckte ut i ett rasande angrepp, där han talade om "sabotage" och "bolsjeviker i malm-

fälten".

Vi förstår honom och hans gäng till fullo. Dom känner att det börjar bränna under fötterna lite varstans. Arbetarna börjar agera utanför fackets och sossarnas "sammällsramar". Ett dödligt hot mot socialdemokratin.

Det är inte utan att man ställer frågan: Vems intressen företräder egentligen socialdemokratin? Vi vet svaret. NU ÄR DET DU SOM SKALL SVARA!

VAD SYSSLAR VPK:arna I STRIDSFONDEN MED ?

I den stridsfond som gruvarbetarna i Malmfälten byggde upp i anslutning till sin stora strejk 69-70 (se AM 1/75) sitter idag en hel del VPK-are (bl.a. Jonny Nilsson, som satt med i strejkkommittén under strejken).

Men så särskilt intresserade av att aktivt fondera har aldrig VPK-arna varit. Det ska gå den fackliga, legala vägen, menar VPK. Och sådana arbetarkämpar som Harry Isaksson m fl passar liksom inte in i det mönstret. Därför var VPK dom som höll i yxan när Harry myglades bort ur strejkkommittén. Därför har man snackat skit om fonden, istället för att aktivt fondera den. Man kan undra varför VPK låter sitt eget folk sitta i styrelsen för den.

Men nu börjar man få svaret på den frågan: Man sitter där för att passivisera den!

Ett tydligt exempel på detta har vi fått i år. I januari inkom städerskorna i Skövde med en ansökan om stöd från fonden. Först torsdagen den 6 mars lät Jonny Nilsson & Co i strejkkommittén i Svappavaara och Malmberget utlysa ett möte om denna och ett par andra ansökningar. Där beslöts följande: att utbetala (och rekommendera strejkkommittén i Kiruna att gå på samma linje)

20 000 kr till de strejkande Brason-sömmerskorna (se artikeln nedan)

10 000 kr till de f.d. strejkande städerskorna i Umeå

5 000 kr till de strejkande städerskorna i Skövde

2 000 kr till de städerskor i Malmberget som fortfarande är ute i strejk

i solidaritet med de strejkande Skövde-städerskorna.

Okej för att det här är ett bra beslut (sånär som i fallet med Umeå-städerskorna; se nedan), men är det så dags att komma nu, herrar VPK-are?

Ni bidrar ju verksamt till att undergräva förtroendet och stödet till fonden! Ni helt enkelt förlamar fonden! Men det är väl det ni vill förstås?

Och apropå beslutet om att stödja Umeå-städerskorna med 10 000 riksdaler: Vet ni inte om att dom har gått tillbaka sedan snart en månad tillbaka? Stridsfonden är väl för helvete ingen "socialhjälp" heller! Den är och ska vara ett aktivt och aktiverande stöd åt dem som är ute i kamp mot arbetsköparväldet!

Förbannad

STÖD PG 65360
ARBETARNA vid LKAB

STATEN GAV BOLAGET 20:-/TIM - SÖMMERSKORNA FICK 13:48 AV BOLAGET !

Sedan mitten av februari, dvs en månad tillbaka (när detta numret går i tryck), strejkar 37 sömmerskor vid Brason-Eiser i Gällivare.

På detta bolag, som av AMS får 20:- per arbetare och timme, har sömmerskorna nått upp till en timförtjänst på högst 13:48!

Sömmerskornas krav är en lön som det går att leva på. 12:75/tim vid nyanställning, 15 kr efter tre månader och 16

kr efter sex månader. (I händelse av att bolaget stämmer arbetarna inför AD (Arbetsdomstolen) höjs automatiskt kravet till 18:-). Man kräver samtliga löner i fasta priser, dvs slopande av all arbetsvärdering, typ ackord. Dessutom kräver man fria skyddskläder.

Sömmerskorna och deras valda förhandlingsdelegation, som består av åtta personer, och där en ledamot byts ut varje vecka, har redan fått många bevis för

konkret arbetarsolidaritet. Eftersom strejken pågått i mer än 14 dagar är man juridiskt berättigade till stöd från gruvarbetarnas stridsfond. Ett stöd som inte heller uteblivit. Dessutom har den stridsfond som vattenrallarna i Ritsem byggde upp i anslutning till sin strejk vintern -73 kommit till sin användning, och solidaritetsuttalanden från när och fjärran strömmar in. Men trots detta är man i behov av eko-

nomiskt stöd och solidaritetsuttalanden.

Detta skickas till:
Brason-sömmerskorna
c/o Lotta Jussi
Strömgatan 10 A
972 00 Gällivare.

SOLIDARITET MED DE STREJKANDE BRASON-SÖMMERSKORNA!

SVINDEL FÖRDE ERIKSBERG TILL RUINENS BRANT

Nu går det stora larmet igen! Ytterligare ett storbolag står inför hotet att försättas i konkurs. Denna gången är det Broströmskoncernens lilla flaggskepp Eriksbergsvärvet som är i farozonen.

Enligt koncernledningen måste 100 miljoner fram före halvårsskiftet, annars måste varvet läggas ner. Och ledningen har påstått att man bara kan lämna garantier för utbetalda löner för mars och april. Det brinner med andra ord i knutarna.

Vad tänker då företagsledningen ta sig till? Ja, inte tänker man ta ansvar för den situation man försatt varvet i. Det överlämnar man åt staten och regeringen att göra. Och regeringen är väl införstådd med "stundens allvar". Industriminister Rune Johansson håller i samarbete med den mer lyckligt lottade Kockums-koncernen och diverse kommunalpampar i Göteborg på att arbeta fram en "krisplan".

Men inte har regeringen och sossarna så mycket som höjt en ynka protest mot det som föregått den nuvarande situationen. Nej, den har man stilla och lugnt accepterat, och förtigit för allmänhe-

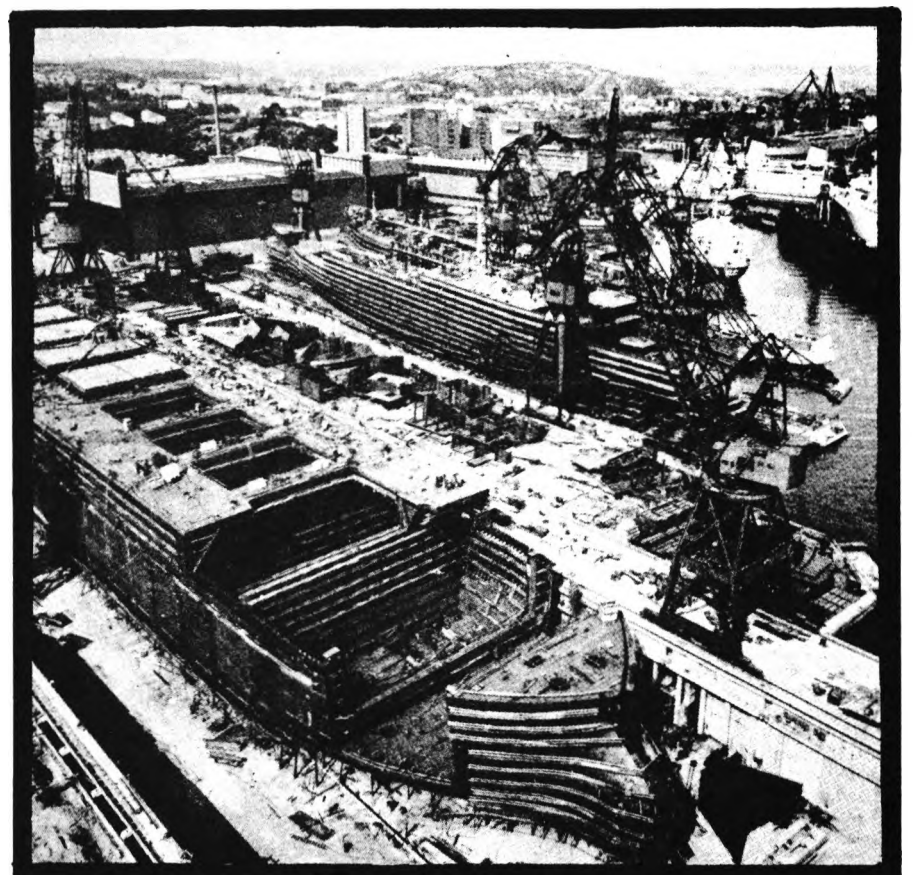
ten. Att Broströmskoncernen har fört över pengar från Eriksberg till andra koncernbolag, delat ut 37 miljoner till aktieägare de senaste sex åren och fört ut över 400 miljoner till utlandet, när man köpte rederiet Holland-Amerika-linjen, det kniper regeringen käft om. Trogna sin klassamarbetsideologi som de är.

Men vem är det då som får betala svindel och denna "ordning"? Inte är det bolaget och dess aktieägare. Inte är det regeringen! Det är vi skattebetalare som, om regeringen får som den vill, skall betala kapitalets rovdrift.

Så ligger det alltså till i det "demokratiska socialistiska" Sverige år 1975. Kapitalets rovdrift får fortsätta med regeringens goda minne och fackföreningsrörelsens med Metallarbetaren i spetsen. Dom är fräcka nog att försöka isolera frågan om varvets ledning varit "tillräckligt handlingskraftig" och "effektiv".

Vad vill ni komma Metallarbetaren? Hade ni velat se en ännu mer "handlingskraftig" rovdrift?

Metallarbetare

DOCKORNA PÅ ERIKSBERGSVARVET

STATSFÖRETAG KAPITALET TILL BEHAG

Så länge SAP har suttit vid regeringsmakten har det aldrig varit fråga om att krossa, bekämpa eller ens begränsa kapitalismen. Man har fastnat i tanken på att så mycket som möjligt "lindra" kapitalismens skadeverkningar. "Kapitalismen måste få leva ut", som fackbyråkraterna brukar säga.

Genom olika åtgärder som tex den "solidariska" lönepolitiken, regionala "stödtåtgärder" och bildandet av Statsföretag försöker man skapa sig en bild av ett radikalt arbetarparti. Men är det inte så att den "solidariska" lönepolitiken bara gynnar "strukturrationaliseringar" och att lönerna enbart fördelas inom arbetarklassen, inte från kapitalisternas profiler? Är det inte så att arbetare i Statsföretag har samma jävla basar, samma dåliga löner, samma taskiga arbetsmiljö som vilket annat kapitalistiskt företag som helst?

STORSLAGNA PLANER

Under 60-talets slut basunerade sossarna ut, att nu var det dags för socialisering. Nu skulle staten i betydligt större omfattning än tidigare se till att det blev någon "ordning inom näringslivet." Planerna var storslagna, Krister Wickman (numera Riksbankschef, som nyligen sa att arbetarna måste hålla ner sina lönekrav annars skulle näringslivet må dåligt) förklarade att en statlig företagssektor på 25% var ett rimligt mål. En hel del företag köptes in, men av någon anledning har det statliga ägandet stannat vid 5-6%. Dessutom har sossarna ingen tanke på att öka antalet. Man vill "i varje särskilt fall pröva vilka former av ägande, företagande och nyskapande som bäst tjänar materiellt framåtskridande och mänsklig välfärd." (Nu gällande partiprogram). Tydligen anser sossarna att kapitalismen garanterar oss detta eftersom inget händer. Eller det kan väl inte bero på bristande självförtroende.....

VARFÖR BILDADES

STATSFÖRETAG?

I början på 60-talet började det gå allt sämre för herrarna kapitalister. De för sossarna så kära monopolkapitalisterna (1969 hade de 100 största företagen 49% av marknaden) tappade investeringslusten, profiten minskade osv. För att lindra dessa verkningar användes AP-fonderna för lån till kapitalister (18 miljarder). Men det förslög inte långt. Under 60-talet bildades ett flertal kreditbolag, för lån till arbetsköpare. (1960 bildades AB Industrikredit, 1962 AB Företagskredit och AB Svensk Exportkredit, 1964 Lantbruksnäringens primärkredit och Lantbruksnäringens sekundärkredit, 1965

Skeppsfartens sekundärlånekassa, 1967 Sveriges Investeringsbank AB och nu senast den 4:e AP-fonden, som sossarna hopas mycket på.)

Man har, för att ytterligare lindra kostnaderna för kapitalisterna i det närmaste helt tagit över kostnaderna för arbetskraften (utbildning, omskolning osv) man har utformat företagsbeskattningen på ett sådant sätt, att den ger mycket omfattande möjligheter till avskrivningar och skattelättnader.

Vem betalar??? Som synes inte kapitalisterna. Men inte ens allt detta räckte för att hålla kapitalismen i styr. Det behövdes ett än mer aktivt ingripande i ekonomin. Man började därför teckna samarbetsavtal eller blev delägare i företag. Staten har gript in för att rädda företag, som råkat i svårigheter t.ex. textilindustrin och Götaverken. I projekt som krävt mycket stora investeringar, som kapitalisterna inte själva klarat av, som t.ex. i ASEA-Atom och Uddcomb har staten gått in.

Här har vi skälen till varför Statsföretag bildades (1970). Inte är det något "socialistiskt perspektiv" sossarna har. Nej, nej, man gör det av två skäl: Dels därför att kapitalismen behöver en aktiv stat för att kunna överleva. Den griper in i vissa nödvändiga sektorer i ekonomin. Sossarna håller alltså på att förlänga kapitalismens livslängd. Dels beror det på att sossarna vill skapa ett sken av radikalitet för att kunna behålla arbetarrösterna.

STÖTDÄMPARE

Det brukar hävdas från sossehåll att man skapar nya arbetstillfällen genom sin lokaliseringspolitik. Faktum är (enligt DN 4/3 -75) att några nya arbetstillfällen inte skapats, och att ett mycket litet antal företag startats på grund av sossarnas sysselsättningspolitik. I nästan alla fall har man agerat, och agerar efter samma princip som de privata kapitalisterna, dvs efter lönsamhetsprincipen. Vidare är det ett faktum att Statsföretag inte skiljer sig i sin verksamhet från privatkapitalisterna, varken i målsättning eller i organisatorisk uppbyggnad.

I de fall staten tagit över företag som drivits mot konkurs, har motiven bakom varit att försöka dämpa kapitalismens kris och minska kapitalförstöringen.

De statliga eller halvstatliga företagen fungerar alltså framför allt som komplement, serviceinstitutioner eller stötdämpare (konjunkturutjämning) för den kapitalistiska ekonomin, inte som konkurrenter.

SOCIALISERING?

Borgare och sossar brukar framhäva att Statsföretag är inledning till "en socialisering". Borgarna som skällsord, sossarna i positiva ordalag, en radikal illusion. För vad är socialisering egentligen? Är det ett företag som staten indirekt kontrollerar, men som styrs och fungerar på samma sätt som vilket kapitalistiskt företag som helst? Kan vissa företag i en av kapitalismen dominerad ekonomi överhuvudtaget socialiseras?

Nej, och åter nej! En socialisering innebär att privatägandet helt upphävs och att all egendom övergår i hela samhällets ägo, under arbetarnas makt. Finns det någon som helst likhet med sossarnas "socialisering"?

INGA ILLUSIONER

Statsföretag AB stärker statens ekonomiska inflytande och ökar dess möjligheter att agera som kapitalismens stöd-gumma. Men inflytandet är starkt begränsat pga att sossarna hela tiden följer, och måste följa, kapitalets logik.

Mot sossarnas klassarbete ställer vi arbetarsolidariteten, klassenheten. Mot

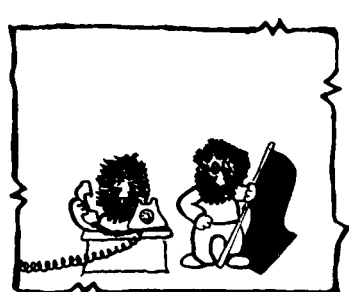
sossarnas "socialisering" ställer vi arbetarnas egna totala makt. Vi godtar inga skenlösningar, illusioner. Vi godtar endast verkligheten, som vi bara känner alltför väl.

Ettan

Statsföretag och staten, flankerande en Ramlön
Direktör Per Sköld och industriminister Rune Johansson.

DOM RINGDE FRÅN RIKSDAN!

Härom dagen inträffade en rätt pikant händelse i ett av våra "skrymslen", där vi sitter och "konspirerar för att få demokratin på fall" (om man får tro sosse- och borgarpropagandan).

Dom ringde från riksdan! - Till oss som tycker riksdagen är pratmakarnas hus, och inget för kommunisterna att sysselsätta sig med. Och vad ville nu riksdan?

Ja, först ska väl sägas att det inte var samtliga riksdagsledamöter som ville språka med oss. Det var endast en som ringde. En sosse. Och han hade tydligen råkat i svåra tvivel, eller var det så

att han pressats av övriga riksdan? Hur som helst frågade han (ordagrant!) "vad är arbetarmakt?"

Ja, vad skulle vi svara? Vi vågade ju inte säga att det är inledningen till mänsklighetens frigörelse, för då hade han väl slängt på luren. Så vi lovade skicka över lite material. Hjärtligt välkommen med fler frågor herr riksdagsman och sosse i händelse av att du får några sådana när du läser det vi skickade dig!

Förbundet Arbetarmakt
Sthlms-avdelningen

KARLSKRONA-VARVET: »SKUBBET« ÖKAR – MEN VARFÖR?

Nyligen publicerade det statligt ägda Karlskrona-varvet en "oroväckande" rapport om frånvarofrekvensen, som den senaste åren påstods ökat mycket kraftigt.

Av bolagets totalt 1650 anställda stannade varje dag c:a 210 hemma. Dvs c:a 15%. Och skulle samma statistik uppföras bara över arbetarna på varvet skulle siffran med säkerhet rusa iväg upp emot 25%. För, som bekant, är frånvaron, av fullt förståeliga och hälsomässiga skäl, i genomsnitt betydligt högre för arbetare än t ex för tjänstemännen.

Vad beror nu det här på? Ja, naturligtvis är det så att dom flesta av de frånvarande verkligen har anledning att stanna hemma. Dvs är sjuka på ett eller annat vis. Och en massa faktorer bidrar idag till att folk blir sjukare lättare och oftare, t ex genom epidemier.

Men mer än så kan man inte utläsa ur all den statistik som bombaderar oss i det här ämnet. Sen får man tänka själv.

Och för var och en som idag jobbar inom industrin kan inte det vara särskilt svårt. På Karlskrona-varvet, liksom på de flesta andra kneg, "skubbas" det en hel del. Riktigt mycket, rent-

av. Folk skiter helt enkelt i att gå till jobbet. Trots att dom är fullt friska, oftast. Ja, just det. Fullt friska. Så friska att dom avslöjat borgarmyten om "arbete befördrar hälsa och välbefinnande". Dom vet att det inte ligger till så. Arbetsmiljön ligger på många arbetsplatser långt under den "tillåtna", och välbefinnandet, ja det får dom aldrig del av hur mycket dom än jobbar och står i.

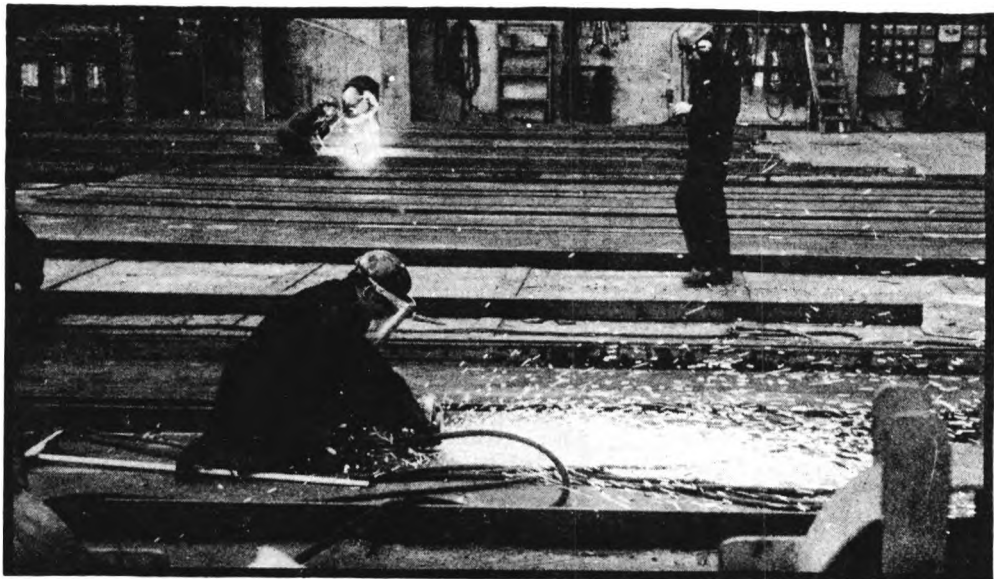
Många säger, många arbetare t o m, att det är "dålig stil", "bristande ansvars-känsla", osv, att stanna hemma utan att vara sjuk, eller ha någon annan anledning till det. Men vems är "stilen" och vem är utelämnade åt vår "ansvarskänsla"? Just det - bolaget och aktieägarna.

Det hjälper föga att, som ledningen på Karlskrona-varvet, sätta sig ner med facket och företagsnämnden och klura ut orsakerna till att varvets jobbare i allt högre utsträckning skiter i jobbet.

Det ökade "skubbet" signalerar, liksom t ex inflationen och den borgerliga kärnfamiljens upplösning, kapitalismens kris. Och den enda utvägen att "komma till rätta med det här" är att skaffa fram hälsovänliga och me-

ningsfulla jobb. Något som kapitalismen aldrig kommer att gå iland med, men som kommer vara ett av det socialistiska, arbetarstyrda, samhällets stora uppgifter.

"Arbete befördrar hälsa och välbefinnande. I helvete heller - inte under kapitalismen!"

BLÅ HALLEN RÖD?

I anslutning till den arbetarkonferens som hölls i Stockholm 1-2 mars hölls en musikfest för att få ihop lite pengar åt resorna för arbetarna runt om i landet.

Jag har blivit ombedd att komma med några synpunkter på den här festen och skall i all hast plita ner några rader.

För det första: idén att finansiera konferensen med en musikfest är OK. Och att utnyttja tillfället med så många människor samlade att tala om Arbetarkonferensen är ju också positivt.

Men nu över till själva festen. Ca 1 500 personer kom på den, och många fick dessutom stå utan biljetter. När man kom in i Blå Hallen hade den utsmyckats med massvis av röda fanor och och banderoller med en mängd krav för arbetsplatserna.

Allmänt reagerade jag mot att festen följde den sedvanliga "bindostrukturen"

som är utmärkande för det mesta i ett klassmönster. Detta med en liten klick aktiva och styrande och en stor majoritet passiva åskådare och mottagare. (Och det är de senare som får betala) Dessutom var det svårt att ens konsumera. Akustiken i Blå Hallen är uruselt, med ett fantastiskt eko.

Detta är i och för sig svårt att göra något åt, men jag tycker det är viktigt att ta upp. Vi pratar om självständig kamp, men för publiken i Blå Hallen fanns väldigt få utrymmen till självständiga initiativ. Publiken var hänvisad till att konsumera.

Nå, underhållningen som bjöds var ganska bra.

Det hela började med att Hela Huset Skakar spelade medan folk kom in och satte sig och väntade på kvällens största dragplåster: Nationalteatern och Nynningen. För det var nog så, tyvärr, att det var inte intresset att stödja Arbetarkonferensen, eller nyfikenheten på några band man aldrig hört förr,

som drog dit mest folk. Utan snarare en chans för många att se de nya stora idolerna inom vänsterkulturen. Det är en lite otrevlig utveckling. Men Nationalteatern och Nynningen är bra, som vanligt. Man visade delar ur sin pjäs "Kan jag få receptet". Ett stycke om städerskorna i Skövde och ett om kärnkraften. Det senare var ett djävligt slagkraftigt angrepp.

Mitt Livs Nödvärk från Umeå var den positivaste nyheten säger många. Själv missade jag deras framträdande, men de hade en väl inarbetad repertoar med diabolbilder med texterna.

Jan Hammarlund spelade sen. Tyvärr blir det nästan alltid så, att när elektrisk musik är inblandad, så dränks akustiska framträdanden djävligt lätt.

Vid det här laget började Blå Hallen få en lite kaosartad prägel. Stimmigt, trångt och berusat. Men man ska inte förväna sig över att folk är berusade på en tillställning som denna. Bingostrukturen lämnar inte stora utrymmen till andra aktiviteter. Positivt var i

alla fall att stolarna kastades undan så det blev plats för att dansa. Och när Solen Skiner körde igång med sin ganska hårda stil, började hela salen bölja av dansande människor.

Näväl, det här var lite synpunkter, kanske nyttiga inför kommande arrangemang.

Verkligheten går inte att dela in i strikt svart och vitt. Den här festen har både positiva och negativa sidor, invävda i varann.

Avslutningsvis vill jag bara säga att vi (Hela Huset Skakar) hade ganska roligt när vi spelade. Folk dansade ringdans och klappade takt och då känner man att man får lite gensvar. Då känner man att det är värt allt släpande med förstärkare och krängel med bussar och allt. Iår man känner att publiken är med, då är det som ett ett halvt samlag. Och då stortrivs man.

Festen är slut, men kampen fortsätter.

Marke i Hela Huset Skakar

RÖSTER OM KONFERENSEN

●Så var vi samlade igen. 380 arbetare från hela Sverige.

Vi tror inte att facket går att använda för att förändra det här samhället. Och vi vill förändra det. Ställa det upp och ned! Jobba för att arbetet och inte kapitalet har makten. Det var med de tankarna de allra flesta av oss åkte till Arbetarkonferensen.

Vad blev då resultatet? Själv var jag inte med förra året, så jag har inget att jämföra med, men jag tyckte att gruppdiskussionerna på lördagen, när olika kamrater berättade om sina erfarenheter och vi diskuterade §32, var bäst och gav mest. Festen på kvällen var alldeles för stor för att man skulle trivas (men det är klart att konferensen måste finansieras på något sätt).

Några gruppdiskussioner på söndagen hann vi aldrig med. Synd var det. För visserligen är ju initiativet till en kampfond mot kapitalets förtryck väldigt bra. Men det hade varit viktigt att diskutera genom det noga i grupp - och inte som nu i en stor församling. Kamraterna runt om i landet kommer kanske, till en början, inte att känna så där väldigt stor entusiasm att att jobba med kampfonden när de inte har fått snacka igenom det ordenligt.

Att det blev så kort tid till diskussioner om kampfonden berodde på att det rädde motsättningar om en resolution i §32-frågan. En del kamrater ville gå in mer konkret på §32 och jobba för att i remissgrupper etc, försöka driva igenom en hel del bättre förslag. En del kamrater, var i och för sig inte emot detta, men ville istället att resolutionen skulle betona att, om §32-utredningen går igenom, betyder det en än starkare uppknytning av facket till stat och kapital.

Detta ledde också till att en diskussion började om fackets roll kontra den självständiga kampen, och om man kan använda facket för att utveckla den självständiga arbetarkampen. Resolutionen blev en kompromiss mellan dessa bägge linjer.

Tillsammans med en del kompisar, både under och efter konferensen, snackade jag om det inte vore bättre att hålla branchkonferenser ett par gånger varje år och en Arbetarkonferens vartannat år istället. För det är ju inte så, att vi ska ha konferens bara för att ha en, utan den måste ju fylla något reellt syfte; Text om det är mycket strejker, så är det bra att träffas många människor med olika erfarenheter efteråt och snacka igenom det hela.

Grafiker

●Som ganska nyanställd på LMEricsson anmälde jag mig till arbetarkonferensen. På lördagen, konferensens första dag, hade vi gruppdiskussioner. Om kampen i avtalsrörelsen, om den nya §32-utredningen, och allmänt om våra erfarenheter från våra olika jobb.

Jag hamnade i en grupp med metallarbetare. Där var bl.a. folk från flera olika LME-fabriker runt om i landet. Jag hade inte gjort mig några större föreställningar om vad konferensen skulle ge. Men den gav faktiskt en del.

Man blev styrkt av att känna att man inte är så ensam som man ofta känner sig på sin arbetsplats. Att känna att det finns nåt annat än den vanliga mörkande monotonin som är det värsta med mitt arbete.

Man insåg hur *djävla viktigt* det är att få bort ackorden. Som det nu är tänker folk bara på sig själva och sin egen arbetsprestation istället för att gemensamt ta kamp för bättre löner och villkor. Och att inte ersätta ackorden med nåt djävla meritvärderingssystem, som innebär att man ska bli världens rövslickare och robot, som tävlar med sina arbetskamrater om vem som kan vara trognast, ordentligast, snällast och flitigast gentemot företaget. Vi ansåg det alla viktigt att kämpa för en *fast lön*, UTAN meritvärderingar eller andra mätningmetoder som splittrar upp arbetarna.

En del tycktes dock vilja kämpa inom fackföreningarna för dom här kraven. Det är jag väldigt tveksam till om det går. Fackföreningarna börjar ju bli alltmer uppknutna till företagen, och med den nya §32-utredningen verkar det som om det skulle bli i än högre utsträckning. Hur ska man då kunna få fackföreningarna att kämpa för arbetarnas intressen? Nej, jag tror att alla väsentliga förändringar måste genomföras av arbetarnas egna, självständiga kamp utanför fackföreningarna. Jag, medlem av Förbundet Arbetarmakt, och några oberoende, kom vid flera tillfällen i opposition mot det ökande intresse som de flesta (bl.a. medlemmarna i Förbundet Kommunist) tycktes visa för fackföreningarna.

Ett annat skitviktigt problem som vi också missade är varför folk är så passiva på arbetsplatserna. Många håller med en om det mesta man säger, men är inte beredda att göra nåt själva.

Men nu får man ju också komma ihåg att konferensen tidsmässigt var djävligt pressad, och att diskussionerna inte är slut bara för att konferensen är slut. Många nya kontakter knöts arbetare emellan, som kommer att utnyttjas även mellan konferenserna. Men som sagt, diskussionerna styrkte mig iallafall, och jag tror det gäller de flesta.

Sverige är lugnt på ytan, men det rör sig under den. Framtiden är vår, kamrater!

LME-arbetare

ARBETARPRESS

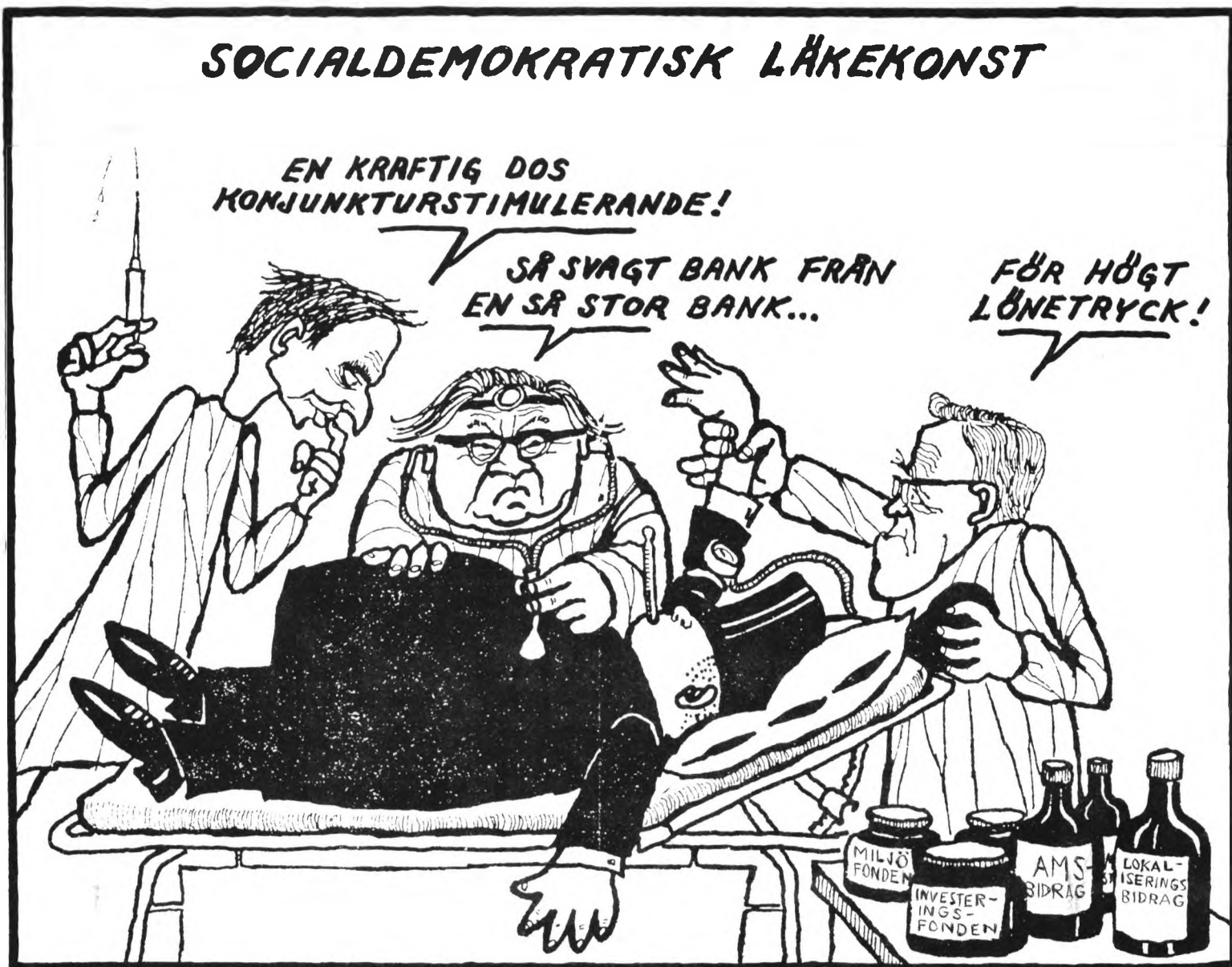
PAMFLETTSERIE:

- nr 1 Klasskamp i Polen 1970-71
- nr 2 Maurice Brinton - Politikens irrationalitet 4:-
- nr 3 Anton Pannekoek - Lenin, som Filosof (slutsåld)
- nr 4 Politisk Plattform, uppgifter, stadgar för Förbundet Arbetarmakt 2:-
- nr 5 Paul Cardan - Socialismens Innebörd 2:-
- nr 6 Rossana Rossanda - Klass och Parti 1:-
- nr 7 Martin Glaberman - Mao som dialektiker 2:-
- nr 8 Rosa Luxemburg - Marxism kontra leninism 2:-
- nr 9 ARBETARMAKT - artiklar och ledare ur tidningen ARBETARMAKT 1972-73 5:-

Beställ från: ARBETARPRESS
Box 31 134
400 32 Göteborg 31

pg. 88 66 51-9

SOCIALDEMOKRATINS "SOLIDARISKA" SOLIDARITET

Fackföreningsrörelsens och socialdemokratins successiva "erövring" av den borgerliga statsapparaten har fört Sverige till en unik position i kapitalismens historia. Redan den tidiga "arbetarrörelsens" totala oförmåga att se stat och kommun ("den offentliga sektorn") under kapitalismen som ett redskap i borgarklassens tjänst har fått vittgående konsekvenser för "den svenska modellen" (1). Sverige har utomlands blivit känt som landet som "upphävt" motsättningen mellan arbete och kapital. "Arbetarrörelsen" befinner sig i en absurd situation; som administratörer av och städgummor åt kapitalismen. I fullt medvetande om att många socialdemokratiska jobbare kommer bli förbannade när dom läser det här skall jag ta upp ett för den svenska kapitalismens förbeständigt mycket betydelsefullt exempel, och på det sättet konkretisera-bevisa mina påståenden. Låt oss välja lönepolitiken, och dess samordning.

BAKGRUND

När fackföreningarna i slutet av 1800-talet växte fram i anslutning till den starkt expanderande industrikapitalismen uppträdde de som mer eller mindre militanta (stridbara) försvarsorganisationer för (och av) arbetarna. Efter vilken bransch som man jobbade i organiserade sig arbetarna; metall, bleck & plåt, litografer osv (flera av de här fackföreningarna är nu utdöda e-lar har uppgått i någon annan). Målsättningen växte fram; bättre arbets- och anställningsvillkor, bättre pris på arbetskraften ("högre lön"), fackföreningarna skulle bli accepterade som ("jämbördiga") partners med arbetsköparna på arbetsmarknaden osv.

Socialism? Nej, inte nödvändigtvis, eller snarare inte alls! Den framför allt annat överskuggande målsättningen blev efter hand att få ut ett så

bra pris som möjligt på arbetskraften. Fackföreningarna började successivt ändra karaktär; från att inledningsvis varit militanta kamporganisationer i arbetarnas tjänst, lades nu grunden för facket som en försäljningsorganisation av varan arbetskraft. Med allt vad det efter hand kom att tvingas föra med sig (byråkratisering, centralisering, vetorätt, ombudsmannaväld, storavdelningar osv.).

Det är mot denna bakgrund vi måste se dom redan tidigt uppkomna idéerna om att samordna försäljningen av arbetskraften, att "rationalisera och förenkla" i det myller av typiska yrkesfackföreningar och långdragna och segslitna arbetskonflikter, som satte sin prägel på fackföreningarnas ungdom.

Nu måste vi emellertid samtidigt ha i minnet, att det socialdemokratiska partiet (SAP) samtidigt står i början av sitt hittills nära fyrtioåriga regeringsinnehav, och att SAP redan mycket tidigt (genom kollektivavtal och kol-

lektivanslutningar till partiet) lagdet närmaste hela facket under sin kontroll. Fackföreningsrörelsens utveckling hänger därför intimt samman med socialdemokratins, vilkens politik-praktik sin tur utvecklats sida vid sida (oc samarbete med!) kapitalismen.

"SAMHÄLLSANSVARET"

1936 - när den första skriftliga mulerade idén om att "samordna lönepolitiken", och i fortsättningen ge LÖ:s nepolitik en "solidarisk" prägel, kom till - hade den svenska arbetarklass upplevt ett decennium av massarbetslöshet och fattigdom. Den på extremt privat ägande inriktade svenska näringslivet under 20- och 30-talet klarade helt enkelt inte av att rationellt lösa de problem man själv framkallat. Den företagskraschen följde efter den och det var inte många som den gångner trodde att det skulle "ordna till sig". Men LÖ-SAP visste på råd. Till Meta kongress 1936 inkom en motion, som hädade att "...fackföreningsrörelsen måste medverka till näringslivets sunda veckling och stärkande, vilket är förutsättningen för erhållande av bättre ekonomiska och sociala förhållanden."

(2) Nämn namnet på den samtida kapitalist som inte höll med om detta! Motionen fortsatte: "Det är därför icke bara ett intresse för de anställda utan ett verkligt samhällsintresse, att privatkapitalismen icke lämnas fullständigt fritt spelrum inom näringslivet. De anställda böra också ha något att säga till om..." (3).

Klasssamarbetspolitiken börjar nu gripa omkring sig ordentligt; borta är allt tal om "klasskamp" och "socialism" eller ens "kamp" som åtminstone sporadiskt fackföreningsrörelsens barn-dom. LÖ:s och SAP:s långsamma integration i kapitalismen har börjat stakas ut.

"ARBETARNAS

SAMHÄLLSANSVAR"

1941 presenterades en rapport ("Fackföreningsrörelsen och näringslivet", Sthlm 1941), som emellertid försakade en hel del rabalder inom fackföreningar. Varningar om "facklig politik i klassarnas betets anda", osv börjar dyka upp, men tystas ner eller förtigs. LÖ driver på! Rapporten talar klarspråk: det måste bli mer "planmässighet och disciplin i den fackliga politiken", och "en ordning på kallad såväl av arbetarnas intressegemenskap som av deras samhällsansvar".

LÖ-ledningen förde alltså fram den samordnade, "solidariska" lönepolitiken som nödvändig och bra ur "rationella synpunkter", medan man samtidigt var helt infäst med att en sådan lönepolitik alltså skulle knyta upp fackföreningsrörelsen till gällande (eller planerade) lagar, paragrafer, förordningar på arbetsmarknaden. Kort sagt en inomkapitalistisk fackföreningspolitik.

FACKVALENS RESULTAT:

Runt om i landet hölls i januari-februari årsmöten och "förtroendeval" i fackföreningarna, och på lika många platser som det var val, sökte sossarna att på nytt få iväg sina väljare till mötena för att lägga sina röster på "arbetarrörelsens män" valda. Allt i sin ordning alltså.

Några påpekanden skall väl dock göras; valdeltagandet blir allt sämre för varje val. Om det nu beror på ett allmänt utbrett misstroende mot de som sitter i facket, och i så fall tolkas som en spontan demonstration, eller en djupt rotad aktning för fackets män, låter vi vara osagt, men nog verkar det som om det första är giltigt på de flesta arbetsplatser.

Något så skandalöst lågt valdeltagande som på de stora arbetsplatserna, där mellan 10-20% av de röstberättigade lommade sig iväg till urnorna, har hur som helst aldrig förekommit tidigare. På Volvos Torslandafabrik i Göteborg t ex, röstade endast 2 263 av de c:a 11 000 röstberättigade!

I samma val gjorde centern sin fackliga debut. Till sin egen och många andras besvikelse. Man lyckades endast samla 36 röster, men det är knappast att undra på, när man sett det flygblad inför valet som man delade ut, och som talar både om att "göra facket till en kamporganisation" (misstänkt lik VPK:s och SKP:s uppmaning) och några rader längre ner förklarar att "arbetstagar och arbetsgivarna har gemensamma intressen".

VAR FEMTE RÖSTADE!

Och hur gick det för fackförenings-"väns"tern då? Ja, den var det inte mycket be-ställt med. VPK t ex gick tillbaka både procentuellt och siffermässigt på nästan alla arbetsplatser, sånär som i valen Byggnads och Elektrikerförbundet i Stockholm. Där lyckades man visst "rycka fram" med några futtiga procent.

I Gruv uppe i Malmfälten belade VPK i sedvanlig ordning de flesta platserna. I såväl Gruv 4:an som Gruv 135:an. Allt med bibehållen målsättning att "stärka fackföreningsrörelsen", "göra facket till en kamporganisation", och gudarna vet allt vad denna "vänster" tar till för argument för att söka lura på sina jobbarkompisar fackföreningsideologin och sitt eget prästerskap.

Låt oss än en gång slå fast: facket är

och förblir en inomkapitalistisk, byråkratiserad och centraliserad institution, med en övergripande uppgift - att ansvara för att försäljningen av varan arbetskraft fungerar så rationellt och störningsfritt som möjligt.

En sådan uppgift som att "förändra" eller "ta över" en sådan apparat kan knappast en ny arbetarrörelse ställa sig. Dels för att det hela tiden för med sig "ansvar" och förpliktelser, och har en inneboende tendens att avleda kampen, dels för att det helt enkelt inte går.

Vår åsikt står fast: Facket är inte arbetarnas organisation och kan inte heller bli det!

LÖNEPOLITIK: ED KAPITALET!

VAD ÄR "SOLIDARISK"

LÖNEPOLITIK ?

Det går knappast att förneka att själva grundtanken bakom "solidariska" lönepolitiken kan låta god; stöd åt LO:s låglöne-grupper, och ett stöd till de arbetare som av flera orsaker inte kan få ut hyggliga löner ("dålig lönsamhet" för företaget, inbördes splittring mellan arbetarna osv).

Men detta blev knappast denna lönepolitikens "huvuduppgift". Istället för att flytta fram arbetarklassens positioner, bidrog den verksamt till att splittra, demoralisera och passivisera arbetarna.

Den "vanlige" LO-medlemmen förlorade nu de sista resterna av kontroll över de avtal hon/han skulle jobba under. De LO-medlemmar som går i spetsen för en offensiv lönekamp hålls tillbaka och bekämpas under hänvisning till "bristande solidaritet" med de som har lägre lön! (Som om "återhållsamhet" skulle hjälpa dessa arbetargrupper!)

Sist men inte minst bidrog den samordnade, "solidariska" lönepolitiken till att stabilisera kapitalismen, och söka utjämna dess "svackor" och "toppar" (låg- och högkonjunkturer). En nog så uppskattad hjälp till arbetsköparna i tider då förtroendet för "det fria näringslivet" vacklar!

Den "solidariska" lönepolitiken är i själva verket en stor bluff! En av socialdemokratin och LO:s många luftslott och försök att få oss arbetare att "hålla oss på mattan", att inte gå ut i kamp, utan överlämna det här med lönepolitiken åt proffs som Rudolf Meidner, Gunnar Sträng och Gunnar Nilsson.

Målet är klart. "Arbete" och Kapital ska samarbeta, eller som Gunnar Nilsson uttryckte det i LO:s "Röda bok" 1973: "Arbetsgivare och arbetstagare ska genom förhandlingar och avtal gemensamt bestämma om arbetsvillkoren i ordens vidaste mening". (4)

Som om det i längden skulle fungera! Som om arbetsköparnas ständiga jakt efter maximala profiler skulle kunna "förenas" med arbetarnas grundläggande intresse av att en gång för alla göra slut på löneslaveriet, ja, överhuvudtaget all försäljning och förnedring av de som lägger grunden till det här samhällets samtliga rikedomar, arbetarna! Det "socialistiska" parti som umgås med sådana här griller måste gått historien igenom med skyggslappar för ögonen. Ingenting sett, ingenting lärt och ingenting förstått!

INVÄNDNINGAR

Nu invänder kanske någon, att visst har den "solidariska" lönepolitiken i stort "gått snett", men bidrar den inte i alla fall till att fixa någorlunda hyggliga löner för arbetare på företag som, om man gått efter sin egen "lönsamhet" och passiva arbetarkår, skulle fått rena svältlönerna?

Jo, onekligen fungerar det så på ett mindre antal småföretag. Men detta är knappast huvudtendensen, och det är inte heller vår uppgift att ta något ansvar för småföretagarna (ska man vara cynisk, kan man konstatera, att de slås ut förr eller senare ändå!).

DEN NYA ARBETAR

RÖRELSENS UPPGIFTER

Våra uppgifter kan knappast vara att vara "återhållsamma" på något avsnitt eller på något företag. Vi ska ta ut så mycket som möjligt i pris på vårt slit, och erfarenheterna tyder på att denna offensiva lönekamp fungerar långt mer "solidariskt" än sossarnas passiva dito. (Se bara på städerskornas kamp, och vad den betytt för rätt många låglönegrupper!)

En arbetsgrupps kamp blir ett föredöme för andra arbetargrupper helt enkelt, men att LO och SAP förnekar detta är na-

turligtvis helt i riktlinje med deras syn på det här samhället. De vill inte veta av någon offensiv arbetarkamp varhelst kampen står. Det skulle ju kunna hota "arbetsfreden", ja, på sikt hela det kapitalistiska systemet! En åsikt värdig ett socialdemokratiskt "arbetarparti" anno 1975.

Låt oss klä av LO:s och SAP:s lönepolitiska bluffar och samhällsansvar:

Ständig lönekamp!

Inget ansvar för kapitalismens barbari! Solidarisk lönekamp!

Metallarbetare

Fotnoter:

- (1) "Den svenska modellen" är namnet på en nyligen utkommen bok av Anders Leion, LO-ekonom, men är i detaljer kritisk mot socialdemokratin alltför grova prostitution med kapitalet.
- (2) Motion 224 till Metallindustriarbetareförbundets kongress 1936.
- (3) Motion 224 till Metallindustriarbetareförbundets kongress 1936.
- (4) LO:s "Röda bok", utgiven i anslutning till LO:s 75-årsjubileum 1973.

§ 32: HUR MYCKET BETYDER VÅRA REMISSVAR?

Den 15 april skall alla de, enligt sossespressen "tusentals" remissgrupper till §-32-utredningen ha skickat in sina svar till LO.

Man kan på goda grunder misstänka att det inte på långt när bildats så här många remissgrupper, och att LO kommer fästa liten (eller ingen alls) uppmärksamhet vid svaren.

På vilka grunder kan man misstänka det? Ja, låt mig anföra Metalls "rådslag" och "opinionsundersökning" om sina medlemmars inställning till fast månadslön, som genomfördes i början av 70-talet. I det närmaste 90% av de tillfrågade ställde sig positiva till en sådan löneform, och vad hände? Jo Metall gick och skrev under ett meritvärderingavtal med Verkstadsföreningen! En ännu värre piska än ackordslöneformen! Och Metall tillhör ändå dom som ibland kan vara stöddiga nog att kritisera LO.

Och angående alla dessa "tusentals" remissgrupper. Jag fick ligga på facket i tre månader för att få igång en sådan grupp! Och då jobbar ändå över 1000 man på mitt kneg. Om jag känner facket rätt hade dom för avsikt att författa ett svar själva, på något styrelsemöte.

Jag tror att det är farligt att så ut några illussjoner om §-32-utredningen. Att våra remissvar skulle kunna "påverka LO i positiv riktning" eller något sådant. För detta känner vi alla både LO som Metall alltför väl.

Istället ser jag vår uppgift i att gå in i remissgrupperna och avslöja socialdemokratin och hela den falska demokratiseringsfasad man vill bygga upp kring §32-utredningen. En eller helst flera kommunisters agitation i en sådan grupp kan betyda mer än vad man tror. På samma gång kan man ta tillfället i akt och påvisa alla de klasslagar som redan finns och håller på att utvecklas.

Trygghetslagen tex, har ju visat sig vara en klasslag av första rang. Det må talas hur mycket som helst om "trygghet, och demokrati" för oss jobbare i alla dessa lagar, men i praktiken fungerar dom som lagar riktade mot oss!

Man vet också att alltför många börjar komma allt detta. Därför spåds det på med fler nya och "välpolerade" lagar på arbetsmarknaden.

SERIE OM ARBETAR- RÅDEN Del 4

I ARBETARMÅKT:s serie om arbetarråden har vi hittills betat av den tyska revolutionen i två artiklar, samt ställt arbetarrådets princip mot parlamentarismen i en tredje artikel. Nu kastar vi oss raskt över till en något mera okänd rådsrevolution, nämligen den ungerska. Och det är *inte* den ärorika anti-byråkratiska och antistalinistiska revolutionen i Ungern 1956 vi tänker på här, utan dess föregångare 1919. Den ungerska arbetarklassen har i sanning gedigna erfarenheter att bygga på, den dagen arbetarrådets internationella makt ställs på dagordningen!

I dagarna är det nästan exakt 56 år sedan den socialistiska rådsrepubliken i Ungern utropades. Det var i första världskrigets efterdyningar, då nästan hela Europa skakades av social oro och en förväntan bland de breda massorna på något mer än blott fred - man ville därtill ha ett slut på den eländiga tillvaro som var deras lott under kapitalismen. I Ryssland rasade inbördeskriget mellan vita och röda, i Tyskland böljade klasstriderna fram och tillbaka under fem års tid (från 1918 till 1923. Se f.ö. artiklarna om den tyska revolutionen i föregående nummer av ARBETARMÅKT), och t.o.m. den svenska "ankdammen" var inte så ankdammsmässig längre, med hungerkravaller i Västervik och Ådalen.

I mars 1919 inleddes de ungerska arbetarnas slutgiltiga strid med den borgerligt "demokratiska" regering, som i samband med monarkins fall och frigörelsen från Österrike hösten 1918 kommit till makten.

När arbetarrevolutionen inleddes hade det ungerska folket levat under ett permanent och brutalt förtryck alltsedan det första världskrigets utbrott 1914. Som i så många andra länder sökte den inhemska borgarklassen få arbetarna och bönderna att betala priset för sina egna härjningståg; massväld, massarbetslöshet, epidemier, reallönesänkningar; kort sagt, hela den gamla vanliga visan.

Den ungerska borgarklassen hade (i intimt samarbete med sina utländska vänner) helt enkelt kört ner det ungerska samhället i botten - och den borgerligt "demokratiska" regering som kom till makten i oktober 1918, och till vilken borgarklassen satte sitt sista hopp, hade definitivt ingen grundläggande lösning av problemen att presentera.

Arbetarnas och folkets protester växte oavbrutet i takt med borgarklassens ständiga misslyckanden. Speciellt bidrog den utlovade, men i det närmaste helt uteblivna jordreformen till att radikaliserade de breda befolkningslagren.

Det var mot denna bakgrund ingen överraskning att den slutgiltiga uppgörelsen mellan arbete och kapital kom. Den måste helt enkelt komma!

RÅDSORGANISERINGEN

Den 21 mars 1919 utropades Ungerska Rådsrepubliken, efter en förhållandevis obetydlig väpnad kamp mellan bönder och arbetare å ena sidan och borgare å den andra (av vilket vi kan se att ingen proletär revolution måste bli ett "blodbad", det är styrkan i borgarnas motstånd det hänger på).

Val till ett av Budapests arbetarråd.

REVOLUTIONEN I UNGERN 1918-19

Bild från den borgerliga "revolutionen" hösten 1918

I den Ungerska Socialistiska Federativa Rådsrepublikens författning hette det bl.a.:

- I Rådsrepubliken har proletariatet övertagit alla fri- och rättigheter och all makt i syfte att avskaffa kapitalismens system och bourgeoisins makt och ersätta dem med en socialistisk produktionsordning och ett socialistiskt samhälle.
- Rådsrepubliken är arbetar-, soldat- och bonderådets republik.
- Rådsrepubliken erkänner ingen ras- eller nationalitetsdiskriminering.

Rådskongressen, som emellertid endast lyckades samlas en gång innan reaktionen på nytt stod som herrar i Ungern, avsåg att förstärka och samla alla arbetar-, soldat- och bonderåd. Den var "det högsta organet för statsmakten under proletariatets diktatur".

Rådskongressen utsåg den Federativa Centrala Exekutivkommittén (med sina ca 150 medlemmar), som i sin tur utsåg landets "nya regering" - Revolutionära Regerande Rådet.

Samtliga organ valdes enligt principen om att den församling som utsett organet ifråga när som helst kunde låta återkalla sitt val (och alltså få de valda fockade), att ingen delegat fick en ersättning som var högre än en vanlig arbetarlön, och att ingen fick göra det till ett yrke att representera andra.

Det socialistiska samhällets organisationsmönster från Pariskommunens dagar (1871) hade på nytt ställts i arbetarklassens tjänst.

Men det vore en aning förmåtet att hävda att rådsorganiseringen alltid fungerade enligt "principerna". Så t.ex. lyckades de opportunistiska och ständigt vacklande socialdemokraterna att via de s.k. kandidatkommissionerna välja in sig själva i råden, trots att arbetarna avskydde dem som pesten. Kandidatkommission-

ernas kandidatlistor ställde arbetarna vid arbetarrådets valurnor inför "friheten" att välja mellan att rösta in 200-300 kandidater i klump eller inte rösta alls!

På detta sätt kan man förklara hur många av dem "arbetarledare" som före revolutionen var kända som arbetarförrädare, trots arbetarnas motvilja hamnade i råden.

Det är därför intet att förvånas över att revolutionens första och enda råds-kongress knappast bidrog till att stärka och utveckla arbetarmakten.

RÖDA ARMÉN

Gav rådskongressen och arbetarråden ett blandat intryck förändras inte det omdömet om vi betraktar den "Röda Armén" som efter modell från ryska revolutionen började byggas upp efter rådsrepublikens seger. Någorlunda exakt hur armén skulle organiseras fanns inga mer välgrundade meningar om. Istället ställdes den unga arbetarstaten inför samma problem som Sovjetunionen när den, i självbevarelsedriftens tecken, rekryterade den gamla borgararméns officerare och generaler. Med ständiga sabotage, förräderier och deserteringar till resultat. Därför fick "Röda Armén" mot slutet av rådsrepublikens korta existens alltmer karaktären av en arbetarmilis. Arbetarna tvingades helt enkelt ta försvaret av sin stat i egna händer, och varje fabrik sökte organisera sitt eget försvar.

Men då var slaget i stort sett redan förlorat. De framgångar som republikens armé onekligen hade de första månaderna förbyttes efter alla deserteringar och sabotage till en långsam inringning och död av rådsrepubliken. Annars såg den ut att ha goda förutsättningar att överleva och utvecklas, när man efter de första månadernas offensiv mot de imperialistiska makter som hela tiden låg och lurade vid landets gränser, kunde bidra till utropandet av Tjeckoslovakiens Rådsrepub-

lik.

RÅDSREPUBLICENS FALL

Ungerns Rådsrepublik kom att bestå i 133 dagar. På eftermiddagen den 1 augusti sammanträdde representanter för Budapes arbetare en sista gång för att bara tvingas kunna konstatera faktum: de imperialistiska ländernas offensiv mot republiken hade burit frukt. Av rådsrepublikens territorium återstod endast staden Budapest, och borgarméerna från Rumänien, Frankrike och Österrike fortsatte sitt anfall. Genom ringa förutsättningar att dra landet ur den misär som borgarna försatt det i, genom förräderi och sabotage, och genom "arbetarledarnas" permanenta misstro mot arbetarnas förmåga att själva bygga upp sin stat, nerslaktades republiken. Terrorn blev urskilningslös.

ERFARENHETER

P.g.a. "arbetarpartiernas" svaga tilltro till rådsorganiseringen (i socialdemokratins fall rena förräderiet) och den misär som rådde i landet vid tiden för arbetarrevolten, lyckades det inte för arbetarna och bönderna att både bygga upp en effektiv produktion och ett effektivt försvar av sin stat. Man ställde inför en övermänsklig uppgift och en förkrossande överlägsen fiende; borgarklassen i omkringliggande länder.

SOCIALDEMOKRATINS ROLL

"Då kriget bröt ut, förlorade det ungerska socialdemokratiska partiet - liksom för övrigt alla de krigförande ländernas socialdemokratiska partier - majoriteten av sina medlemmar; dels till följd av inkallelser, dels (och huvudsakligen) på grund av socialdemokratins moraliska sammanbrott, ty en överväldigande majoritet av partimedlemmarna hade väntat att partiledarna skulle motsätta sig kriget. Av den Andra Internationalen, inom vilken de socialdemokratiska partierna från flera länder möttes, väntade man att den skulle omöjliggöra kriget. Och då nu dessa förhoppningar grusades, trädde stora massor ut ur det parti, som inte hade rört ett finger för att förhindra krigsutbrottet, utan tvärtom av alla krafter stött krigsprogrammet och sin borgerliga regering. Efter novemberrevolutionen i Ungern, då de socialdemokratiska ledarna fått en del politisk makt och det blivit en modesak i småborgerliga kretsar att vara medlem i det socialdemokratiska partiet, ersattes dess farna medlemmar av stora mängder småborgerliga element: hantverkare, banktjänstemän, f.d. officerare, f.d. polismän osv., och genom deras inträde blev 'arbetarpartiet' totalt prostituerat. Men partiledarna hade ingenting att invända mot denna prostitution.

Tvärtom, i sin förtvivlade kamp med de borgerliga partierna om det politiska inflytandet och i synnerhet i kampen om röster för Nationalsamlingen gynnade ledarna t.o.m. anslutningen av borgerliga element och satte igång en omfattande agitation härför, utan att ett ögonblick tänka på, att partiet till följd av alla dessa händelser för länge sedan hade upphört att vara ett arbetarparti".

M. Gabor, sommaren 1919 i den tyska arbetartidningen *Rote Fahne*.

ARBETARMÅKT

ARTIKLAR OCH LEDARE UR TIDNINGEN ARBETARMÅKT 1912-13

Pamflett nr 9

54-

Beställes från:
ARBETARPRESS
Box 31 134, 400 32 Göteborg
pg. 88 66 51 - 9

REVOLUTIONEN I

MEXICO

Under 55 år har den mexikanska staten utsatts varken för statskupper, utdragna uppror eller regeringskriser. Bakom denna stabilitet, som är enbart politisk, finns en social och ekonomisk verklighet med lika skärpta motsättningar som i resten av de latinamerikanska länderna.

Uti från sett tycks Mexiko vara ett progressivt land. Dess traditionella utrikespolitik, med ett ställningstagande för de revolutionära krafterna i det spanska inbördeskriget, kubanska revolutionen och kuppen i Chile, tillsammans med regeringens progressiva språk kan ge ett falskt intryck såväl vad beträffar den interna situationen som den skenbara antiimperialismen.

Denna dubbeltydiga karaktär döljer i verkligheten ett nästan totalitärt politiskt system, en stigande ekonomisk centralisation, en stark social kontroll och en arbetarfientlig politik. Denna politik utgår från toppstyrda fackföreningar i nära kontakt med staten och utsträcks till repression med fängelse och mord på oppositionella.

OLIGARKIN KROSSAS

Det regerande partiet kom till makten genom den mexikanska revolutionen 1910-17. Vilken karaktär hade denna revolution? Svaret på denna fråga kan hjälpa till att avslöja den mexikanska statens dubbeltydighet. Vilka grupper deltog i revolutionen och vilka attityder hade de till ägandet, staten och själva kampen? I revolutionsrörelsen deltog yttligt sett tre sociala grupper: arbetare, bönder och "revolutionära intellektuella". Alla dessa kämpade (1910) för revolutionen, för krossandet av den gamla oligarkin, men var och en av dessa grupper slogs i olika arméer. De var alltså mycket olika såväl till sin sociala sammansättning, som sin organisation, men framför allt var deras avsikter med revolutionen olika.

PROLETARIATET SPLITTRAT

Bland bönderna kan urskiljas två grupper: en av dessa var jordlösa, livegna (peones). Dessa kom ifrån de centrala och de sydliga delarna av landet. För deras räddning krävde Emiliano Zapata återlämnande av den exproprierade gemensamma jorden. Den skulle återlämnas till calpullis, som är en kollektiv organisationsform av jorden som existerade redan före spanjoreernas ankomst. Vägen till detta mål var förstörelsen av de stora latifunderna (godsen). Pancho Villa representerade den andra gruppen bönder, som kom norrifrån, de bestod av före detta självägande småbönder, som också ville ha en uppdelning av de stora latifunderna. Men de insisterade på införandet av individuellt, privat ägande av jorden.

Arbetarna i sin tur var delade i två grupper. En av dessa, minoriteten, sade att arbetarklassen inte skulle låta sig indragas i en kamp mellan kapitalets olika fraktioner. Kapen mot utsugarsystemet var nödvändig. Men arbetarklassen borde strida som klass och inte deltaga som kanonföda för grupper som bara bråkade om makten över ett utsugarsamhälle. Det fanns en annan grupp som, som ansåg det nödvändigt att deltaga i revolutionsrörelsen. De sa, att bara på detta sätt kunde det bli en social revolution. Arbetarna

borde borde påverka revolutionen med sin klassidéer. De bildade 1913 de röda bataljonerna, deras avsikt var inte maktövertagande, men propaganda för rättigheter och friheter att kämpa för.

MEXIKANSKA REVOLUTIONÄRER..

Gruppen "mexikanska revolutionärer" bestod av personer av olika socialt ursprung. Carranza t ex, var en politiker som älskades av oligarkin, i likhet med de intellektuella. De formulerade en skiss för kapitalistisk utveckling med

sin kritik av det gamla systemet. Den kapitalistiska utvecklingen skulle ske genom skapandet av en stark stat med en president med obegränsad makt och några politiska institutioner. De begärde i alltså krossandet av det gamla systemet, men samtidigt föreslog de skapandet av lämpliga förhållanden för kapitalets utveckling. I denna grupp fanns militära

LAND: Mexiko

YTA: 1.982.246 km² (dvs den ungefärliga ytan av Italien, Spanien, Frankrike, England och Västtyskland tillsammans).

BEFOLKNING: 55 milj. (varav 75 % är under 25 år).

ANALFABETISM: 1970 30 % av kvinnorna, 20 % av männen.

MINORITETER: 3 milj. "indianer", vars enda språk är Nahuatl, Otomí, Zapoteka, etc.

INDUSTRIARBETARE: 4,5 milj.

chefer som tidigare varit småföretagare, handlande eller t o m lärare på landsbygden, som Calles och Obregon.

..STOPPAR REVOLUTIONEN

Det var denna grupp som hade den bäst utrustade armén, och som skickligt kunde manipulera de röda bataljonerna för att ställa dem mot Zapatas armé. Denna grupp hade hegemonin under den väpnade kampen och i ett lägligt ögonblick attackerade och besegrade den arbetarnas och böndernas rörelser. De besegrade dem inte bara militärt, utan förde också in deras krav på reformistiska banor. De utropade halvdana lagar och reformer om uppdelning av jorden, minimilöner och arbetsförhållanden. De isolerade den väpnade rörelsen mer och mer och kunde därmed föreslå och godkänna en ny mexikansk konstitution. Den säger att jorden tillhör nationen, dvs staten. Staten lämnar jorden till enskilda både för kollektivt och privat bruk. Konstitutionen inför också åtta timmars arbetsdag, strejkrätt, sjukpensioner, "socialistisk utbildning", en serie rättigheter som ingen nation tidigare infört. 1919 mördades Zapata och 1920 villa och den nya gruppen vid makten ägnade sig åt att få sin kapitalistiska plan att fungera. De skapar de lämpliga institutionerna: nya fackföreningar som stöder de officiella kandidaterna, men som framför allt garanterar en varaktig och för kapitalet fördelaktig pakt med arbetarna. Pakten upprätthålls i utbyte mot små eftergifter, som varierar allt efter arbetarnas kampvilja. De grundar också bondeorganisationer som kontrollerar landsbygdens arbetskraft. Slutligen 1929 skapas ett officiellt parti som med sig införlivar dessa sektorer och armén. Detta garanterar den s k "revolutionära familjens" seger oavbruten till idag.

STATSKAPITALISM

Mexikos exempel stödjer hypotesen att en revolution i u-länderna leder till en förstärkning av den centrala byråkratin genom att den får allt fler ekonomiska funktioner. Den mexikanska statskapitalismen konsoliderade sig under tiden 1936-1940. Cardenas, som var president under denna period, utnyttjade tiden för andra världskriget och nationaliserade oljan. Det innebar slutet på en kamp, som förts sedan långt tillbaka av de olika regeringarna mot framförallt de engelska och amerikanska oljebolagen. Cardenas regering lyckades dela ut 18 miljoner ha jord och lämna krediter till bönderna. Medeltalet officiella strejker var under hans regering 478 per år medan bara 41 före 1934. Han stärkte alltså både industrins och landsbygdens proletariet. Cardenas förfinade den mexikanska politiken som bestod i: utvidgande av den statliga sektorn, utnyttjande av sociala reformer, som en hävstång för kapitalets utveckling och pacifisering av de egenomslösa massorna.

SJÄLVSTÄNDIG ARBETARKAMP

Arbetarna har kämpat oberoende av fackförening och stat vid upprepade tillfällen. Genom att protestera mot arbetsdomstolen (1924), och mot regeringens indragande av arbetaradministrationen vid de nationaliserade järnvägarna och oljan (1938). Vidare 1948 försökte arbetarklassen i allians med kommunistpartiet att skapa en fackförening i opposition

mot den officiella. 1958 var det en stor strejkrörelse mot fackföreningarnas officiella ledare. Arbetarna valde sina egna ledare. Men rörelsen varade bara några månader och slutade med domar på 11 månaders fängelse och avsked av 9.000 arbetare.

JORDREFORM, FÖR VEM?

På landsbygden har den mexikanska staten ett allvarligt problem: den under revolutionen krävda fördelningen av jorden i små produktionenheter är inte ekonomiskt lönsamt. Den som har tillgång till kollektiv jord arrenderar ut den till jordbrukskapitalister som utsuger jorden i marknadens intresse. Jordreformen är mycket begränsad och tvingar hela tiden lantarbetare utan jord och arbete mot städerna, där de inte meddetsamma kan absorberas av industrin.

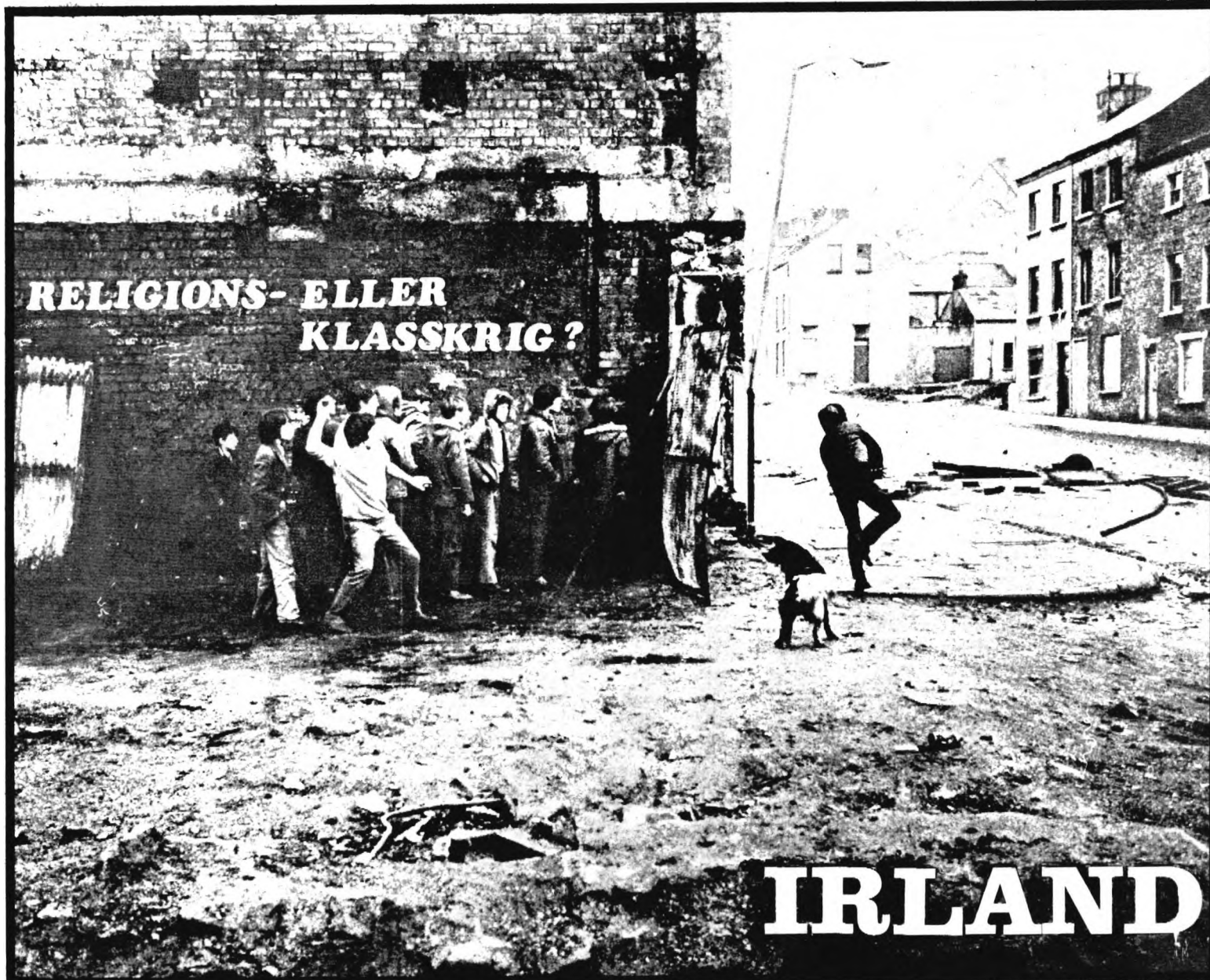
Den skenbara mexikanska antiimperialismen är snarare en konstant undersökning och omdefiniering av den beroende relationen med USA. Men det är klart, att den mexikanska staten med sin form av statskapitalism har ett speciellt manövreringsutrymme, som gör att den kan göra mindre ofördelaktiga avtal än resten av de latinamerikanska staterna.

Nr 5 innehåller en artikel om ryska revolutionen och en kritik av trotskisternas analys av "arbetarstaterna". Pris: 5:-

RÅDSMAKT
Box 31 102
400 32 Göteborg

Prenumeration (4 nr) 15:-
STÖDPRENUMERATION minst 30:-
pg. 87 99 69 - 4

Så länge konflikten på Nord-Irland har varat har vi matats med föreställningen att det i första hand skulle vara fråga om ett bråk mellan protestanter och katoliker. Irlands delning i ett katolskt södra Irland (republiken Eire) och ett övervägande protestantiskt Nord-Irland (som tillhör Storbritannien; av protestanterna kallat Ulster) har t.o.m. av s.k. vänsterbedömare beskrivits som ett resultat av i huvudsak religiösa motsättningar. Varje försök till en marxistisk, *klass*mässig analys har lyst med sin frånvaro. Låt oss därför redogöra för den *grundläggande* motsättning som ledde till Irlands delning.

"EKONOMI OCH FÖRNUFT AVSKAFFAR GRÄNSEN?"

Fram till början av 1800-talet var det *södra* Irland som var industriellt utvecklat (enligt den tidens mått mätt). Hundra år senare hade utvecklingen vänt. Från 1820 blev linne norra Irlands expansiva industri, utökad med varvsindustri efter 1850. Under 1900-talet har södra Irlands bourgeoisie tagit sin tillflykt till protektionism (i) mot den internationella marknaden för att hejda en ytterligare ekonomisk tillbakagång. Småbourgeoisien hade sitt huvudsakliga fäste i södra Irland, storbourgeoisien på Nord-Irland. Småborgarna och storborgarna hade motsatta marknadsintressen. Politiskt tog dessa

sig uttryck i separatism (på södra Irland) respektive en strävan att kvarstå i det brittiska samväldet (på Nord-Irland). De religiösa motsättningarna var sålunda inte *huvudsakliga* till Irlands splittring, utan de klassmässiga motsättningarna mellan småborgare och storborgare. Protektionismen i söder var inte effektiv längre än till slutet av 30-talet. Därefter kunde Eires industri bara utvecklas genom att verka på den internationella marknaden. I slutet av 50-talet skrotades protektionismen. 30-talets dominerande småbourgeoisie har nu ersatts av en stabil grupp av storföretagare.

Den nya situationen återspeglades i upphävet av Manufacturer's Act (2) 1959 och det fria handelsavtalet med Storbritannien 1965. Den sista logiska åtgärden var Eires anslutning till EEC 1972. Den 4 mars 1968 förklarade en irländsk dagstidning: "Ekonomi och förnuft kommer att avskaffa gränsen". Kapitalismen har inte längre något behov av en statsgräns. För närvarande bevittnar vi ett skådespel i vilket bourgeoisien överger sin trångsynta nationalism till förmån för en s.k. Europa-vänlig attityd, alltmedan den stalinistiska "vänstern" heroiskt strävar efter att även i fortsättningen bära den fackla som bourgeoisien själv släckt. Efter att ha missat det ideologiska taget står "vänstern" kvar på perrongen och ropar, utom sig av vrede: "Förrädare!" (som om borgarna

kunde förråda sig själva; som om de kunde handla efter någon annan logik än kapitalismens egen logik).

"VÄNSTERN"

De bägge IRA (officials och provisionals) kämpar idag för ett enat Irland (statsrättsligt sett) och ekonomisk självständighet gentemot den brittiska imperialismen. Ett sådant projekt kan bygga på endast två klassmässiga förutsättningar: antingen går man i allians med en alltmer försvinnande småbourgeoisie för att återupprätta den protektionistiska fristat som gick i graven redan på 50-talet, eller också inriktar man sina krafter på att störta den brittiska imperialismen genom att försöka krossa den brittiska *kapitalismen*, dvs. gå i allians med revolutionära krafter i hela Storbritannien för att upprätta en socialistisk rådsrepublik omfattande både republiken Eire och Storbritannien. Ett utopiskt projekt i mångas ögon, men inte hälften så utopiskt som att försöka vrida klockan tillbaka till protektionismen eller att försöka återupprätta en socialistisk stat enbart på Irland (som omedelbart skulle invaderas av brittiska och andra NATO-trupper). Föga eller intet av denna insikt finner man inom de bägge IRA. Provisionals, som f.ö. inte ens enligt

egen utsago är en socialistisk organisation, gör tvärtom allt för att öka splittringen mellan brittiska och irländska arbetare genom att smälta bomb-er på engelska arbetarpubar.

NATIONELL KAMP?

Det är riktigt att stödja nationella befrielsefronter i s.k. utvecklingsländer, där en proletär revolution är en omöjlighet av det enkla skälet att det knappast existerar en arbetarklass i marxistisk mening (vi tillhör inte dessa lustigkurrar som tror att en proletär revolution kan genomföras av ett s.k. kommunistiskt parti stödd på bondeklassen, som i Kina, eller nomader, som i Aden). I sådana länder är den enda vägen för en förbättring av de stora massornas levnadsstandard en s.k. nationell revolution (typ Kuba, Algeriet, Indokina, Kina) som antingen resulterar i upprättandet av upprättandet av en statsbyråkratisk (fallet Kina) eller en statskapitalistisk (fallet Algeriet) regim. Men där det viktigaste villkoret för en proletär revolution föreligger, dvs. en talrik arbetarklass (och det är fallet på Nord-Irland), måste det vara den revolutionära vänsterns uppgift att minska klyftan mellan arbetarklassens objektiva situation (extremt utsugna arbetare) och deras egen subjektiva uppfattning av den (kamp mellan protestanter och katoliker som den verkliga motsättningen). Att ta fasta på arbetarklassens låga medvetenhet och utgå från den i sin propaganda (nationalism, religiöst och sexuellt bigotteri) är detsamma som att förstärka och vidmakthålla denna låga medvetenhet. Vi kan under nu rådande omständigheter aldrig ge vårt stöd åt vare sig det klart nationalistiska provisoriska IRA, eller åt officiella IRA, som med sitt prat om "först nationell självständighet, sedan socialism" återupprepar en formel som vi hört tillräckligt många gånger för att vilja spy - nämligen från stalinistiskt håll. Denna tvåfas-strategi ledde till nederlag redan för 40 år sedan i det spanska inbördeskriget, och den kommer inte att leda till någonting annat på Nord-Irland heller (3).

NOTER:

1. Politik som har till syfte att skydda det egna landets "näringsliv" mot utländsk konkurrens. Främsta medlet härför är olika sorters skyddsstullar. Motsatsen benämns frihandel i skolböckerna.

2. Protektionistisk lag.

3. Att vi inte stöder IRA:s totala politik innebär naturligtvis inte att vi inte stöder aktioner för internerade IRA-män och deras familjer.

IRA SPLITTRAS YTTERLIGARE

En ny irländsk republikansk organisation har sett dagens ljus för inte så länge sedan: IRSP (Irländska republikanska socialistiska partiet). Partiets kader utgörs dels av f.d. medlemmar av officiella IRA som brutit med reformismen och den bristande demokratin inom "Officials", dels av personer som aldrig tillhört IRA, som ex. Bernadette McAliskey (f.d. Devlin). McAliskey hävdar att IRSP vill förena klasskampen (som provisionals ignorerar) med den nationella kampen (som IRSP hävdar att officiella IRA ignorerar - hur man nu kunnat komma till denna slutsats). I gammal "god" republikansk stil har det redan kommit till väpnat bråk mellan "Officials" och IRSP. Det är väl ännu för tidigt att försöka sja om vilken betydelse IRSP kan få för klasskampen på ön. Men det påstås att IRSP redan är större än Irlands kommunistiska parti!

socialism är oförenlig med stalinistiska metoder - även i en solidaritetsrörelse.

Att VpK saknar detta perspektiv är inte så konstigt. Vi vet vilka förebilder de har för sin "socialism". Inte heller är det konstigt om de inte vill se andra åsikter än sina egna framföras. Hur kan då Förbundet ARBETARMAKT 100 %igt instämma i VpK-snacket om att trotskisterna i RMF försökte införa "tendens-obligatorium" och att ChK:s medlemmar skulle "tvingas framprovocera" tendenser där inga finns. Kamrater i redaktionen! Låt oss utgå från verkligheten: Jag är aktiv i ChK och jag begriper inte hur man kan undgå att se att det finns olika tendenser i den! Naturligtvis kan tendensfriheten missbrukas. Det kan varje form av demokrati, men varken RMF:s, FK:s eller VpK:s partiegoistiska manövrar är tillräckligt skäl att göra ChK till en sorglig monolit, typ DFFG.

Forts. sista sidan

DEBATT:

chile

I nr 1/75 av tidningen ARBETARMAKT presenterades en analys av Chilekommitténs kongress (som hölls i december). Här kommer en senfärdig reaktion från en av kongressdeltagarna.

I ARBETARMAKT 1/75 fanns en värdering av Chile-kommitténs (ChK) andra kongress. Jag håller med författaren om att vissa beslut som togs utgör en korrekt och viktig grund för ChK:s fortsatta arbete. Både plattformens socialistiska perspektiv och tendensfriheten kvarstår - trots RMF:s och VpK:s ansträngningar.

Men referatet innehåller också allvarliga missbedömningar. Flera av dessa anknyter till principiella frågor, och därför skall jag ta upp ett par av de viktigaste, även om utrymmet inte tillåter någon ordentlig genomgång.

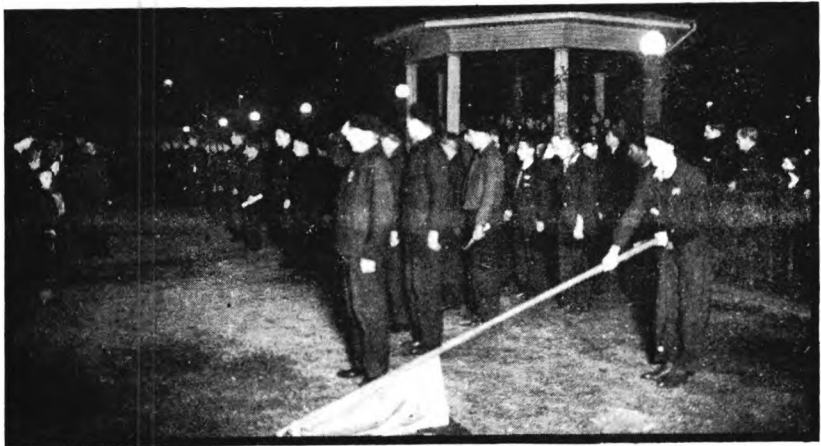
a) Vad gav kongressen för resultat? ARBETARMAKT tar bara upp att de positiva programmatiska ståndpunkterna från ChK:s första kongress *står kvar* - inte att de *bara* står kvar. Den nödvändiga utveck-

lingen av ChK:s konkreta politik som var kongressens viktigaste uppgift kunde bara genomföras till hälften. Visserligen antogs ett bra handlingsprogram, som kommer att förbättra arbetet med kvadraten på sin tillämpning. Men det hade behövts en genomgripande politisk värdering av det gångna årets erfarenheter, framgångar och misstag (att dra lärdomar av misstag som gjorts innebär inte, som FK hävdade, att underkänna ChK:s arbete utan tvärtom att respektera det), likaså en grundlig diskussion av våra uppgifter för att konkretisera handlingsprogrammet och göra det användbart i lokalkommittéerna. Den debatten dog på kongressen, dels för att varken den gamla styrelsen eller kongressdeltagarna i övrigt var förberedda för den (vilket vi alla delar ansvaret för), dels på att den pratades sönder av framförallt RMF och FK, som upprepade samma saker gång på gång, och verkade mer intresserade av att konstruera upp meningsskiljaktigheter och att hitta fel i varandras förslag, än att

föra solidaritetsarbetet framåt.

b) Vad gäller diskussionen om tendensfriheten: Enligt FK gäller det en form av pragmatism; tendenser som är "bra" skall få föras fram, "dåliga" skall förbjudas. Till skillnad från dessa opportunisterna anser jag att det är en plikt för olika riktningar som kallar sig socialistiska att erkänna varandras rätt att existera och att föra ut sina (mer eller mindre idiotiska) linjer i en ständig ideologisk kamp, som möjliggör både utveckling av politiken *och* samarbete i konkreta aktioner. Jag anser att denna plikt hör intimt samman med den proletära demokratin. Självklart fungerar inte en solidaritetsorganisation som ChK på samma sätt som ett arbetarråd! Men kamrater som arbetar i Förbundet ARBETARMAKT *och* ChK måste väl se båda som delar i kampen för den proletära demokratiska socialistiska världsrepubliken. Och även i det lilla måste målen bestämmas medlen, annars kommer medlen att bestämma målet. Kamp för en *verklig*

ÖPPET BREV TILL SVENSKA SPANIEN- FRIVILLIGAS KAMRATFÖRENING

En svensk Spanien-brigad kommer till Sverige 1938, i Malmö.

Kamrater ändra er insamling! Stöd det aktiva motståndet! Låt kampen gå vidare och inte stanna med Spanska inbördeskrigets slut! Res inte döda monument över stupade, utan stöd det motstånd som nu arbetar mot fascismen i Spanien!

2.000 politiska fångar fyller i dag Spaniens fängelser. De utsätts för tortyr för att deras röster för frihet och rättvisa ska tystna.

Rättegången 2.001 fastslog ännu en gång att arbetare som samlas för att diskutera fackliga intressen, straffas med fängelse.

Poeten Carlos Alvarez skrev om rättegången, bl.a. i svenska tidningar. Där-

för dömdes han till tystnad bakom fängelsemurar.

Det är viktigt att föra den kampen vidare, som de kämpande i Spanska inbördeskriget deltog i. Många svenskar var med i striden. En del stupade. Men deras vilja att störta fascismen lever.

Kära Svenska Spanienfrivilligas Kamratförening! Res då inte monument, som om striden var slutförd. Ändra insamlingen, till att stödja de kamrater som i dag för de stupades kamp vidare!

Norra Hammars Chilekommitté

**kamrat,
glöm inte stödfonden!**

pg 23 71 77-1

PRENUMERERA!
pg 38 1300 - 3
12 nr för 30:-

KINA: LENIN ETT TILLHYGGE MOT VÄNSTERN

SÅ HAR EN NY POLITISK KAMPAJ DRAGITS I GÅNG I KINA. DET SÅGS ATT SJÄLVASTE MAO PERSONLIGEN LIGGER BAKOM DEN. KAMPAJEN BÖRjade MED ATT BETONA VIKTEN AV ATT STUDERA "KLASSIKERNA": MARX, ENGELS OCH LENIN. DE CITAT SOM PUBLICERATS HANDLAR BLA OM ATT BEFÄSTA PROLETARIATETS DIKTATUR, OM NÖDVÄNDIGHETEN ATT BEKÄMPA BORGARLIGA TENDENSER UNDER SOCIALISMEN.

Kampanjen startade omedelbart efter avslutandet av folkkongressen - Kinas riksdags - första session på över 10 år. I den nya konstitution som antogs av kongressen fastslogs bla byråkratin diktatur över arbetare och bönder:

"Medborgarnas grundläggande rättigheter och skyldigheter är att stödja ledningen för Kinas kommunistiska parti, stödja det socialistiska systemet och hålla sig till lagarna i Folkrepubliken Kina."

"Kinas kommunistiska parti är kärnan i hela det kinesiska folkets ledarskap. Arbetarklassen utövar sin ledning över staten genom sin förtrupp, Kinas kommunistiska parti."

Med en folkkongress som sammanträder varje årtionde, så innebär denna konstitution att byråkratin diktatur inskrivs även i den juridiska överbyggnaden. Partiet är ju ingen organisation som kontrolleras av arbetarklassen eller bönderna, partiet utser själv sina medlemmar. I ett socialistiskt samhälle skulle istället arbetarklassen och bönderna genom valda delegater, som är omedelbart avsättbara om de missköter sig, direkt utöva ledningen över staten. Det kinesiska folkets "rättighet- och skyldighet" är att stödja en ledning som man inte valt.

Konstitutionen innebär dock att några formella demokratiska rättigheter skrivs in. Bla tillerkänns arbetarna strejkrätt. Detta är dock mer ett formellt erkännande av den strejkrörelse, samt de övriga störningar av produktionen som arbetarklassens missnöje över byråkratin fått sitt uttryck i.

VARFÖR DENNA KAMPAJ NU?

Den pågående ideologiska kampanjen är en fortsättning på den linje, om underkastande under partiets ledning, som folkkongressen slog fast. Kampanjen tycks till stor del rikta sig mot vänsterkrafter inom och utom partiet. I partiets teoretiska organ, Röda Fanan, varnas bla för dom som "använder sig av demokratiska slagord för att sabotera partiets enade ledarskap och den proletära diktaturen." Många av Lenin-citaten är hämtade ur "Ra-

dikalismen, kommunismens barnsjukdom", Lenins skrift som riktade sig mot vänsterkommunisterna i Europa 1920. Bla betonas nödvändigheten av att rensa partiet från "vänsteravvikare".

Varför kommer då denna kampanj just nu, varför detta betonande av partiets ledning på folkkongressen?

Sedan en tid tillbaka har den nya femårsplan som ska börja gälla 1976 planerats. Man har bl a föreslag i en annan inriktning på jordbrukspolitik. Istället för den kampanj om uppodlande av nya arealer som nu bedrivs, skall man under nästa plan istället söka öka avkastningen av redan existerande arealer. Dvs man ska producera mer per arbetare. I ett klass-samhälle, som vi anser Kina vara, kallas detta ökad utslagning. Denna ökning av produktionen per arbetare måste till för att kunna sänka kostnaderna för framställning av jordbruksprodukterna. Idag säljer Kina tex bomull till utlandet för ett pris

som understiger produktionskostanderna. För att kunna hänga med på världsmarknaden måste Kina sänka sina priser. Den nya politik men ökade förbindelser med de kapitalistiska staterna som byråkratin drev igenom för att öka det nationella ekonomiska överskottet genom handel, för att därigenom kunna tillgodose en del av arbetarklassens och böndernas krav, visade sig inte vara någon lätt framkomlig väg. Handeln med USA har redan börjat minska. Det är för att kunna säkra sin egen internationella prestige, som byråkratin måste säkra ett överskott i den nationella produktionen, genom att bla öka avkastningen per arbetare och per kvm jord. Det är för att möta de protester mot den ökade utslagningen som man säkrar partiets och därigenom den härskande statsbyråkratklassens makt över arbetare och bönder i Kina

"Observatör"

"NÄR DOM TALAR OM FRED..."

Antimilitaristisk vapenrock skulle man kunna karakterisera den musik som finns på en nyutkommen platta på skivmärket SUB: "NÄR DOM TALAR OM FRED". SUB är ett arbetskollektiv i vilket bl.a. grupperna Mobben och Lön För Mödan ingår. SUB står för "subversion" dvs "undergrävande verksamhet", som militären behagar kalla den framväxande soldatkampen.

Kampen måste föras på fabriker och kaserner
Inne och utanför, var vi syns till
Det börjar likna fan, det har gått för långt
det har blivit för sent att vända om

Ur Vapenrock (boogie som svänger som fan)

Skivan som helhet har en mycket hög kvalitet både musikaliskt och textmässigt. Bredden är förvånansvärd, allt från tjo-faderittan till brölände rocksax, allt från en nidvisa om officerare till en beskrivning av 1900-talets krigshistoria där de visar vem som styr och profiterar på människoslakten. För mig är den här plattan en lika positiv överraskning som Nynningens Majakovskij-platta.

A.J.

LUMPENLÄTAR

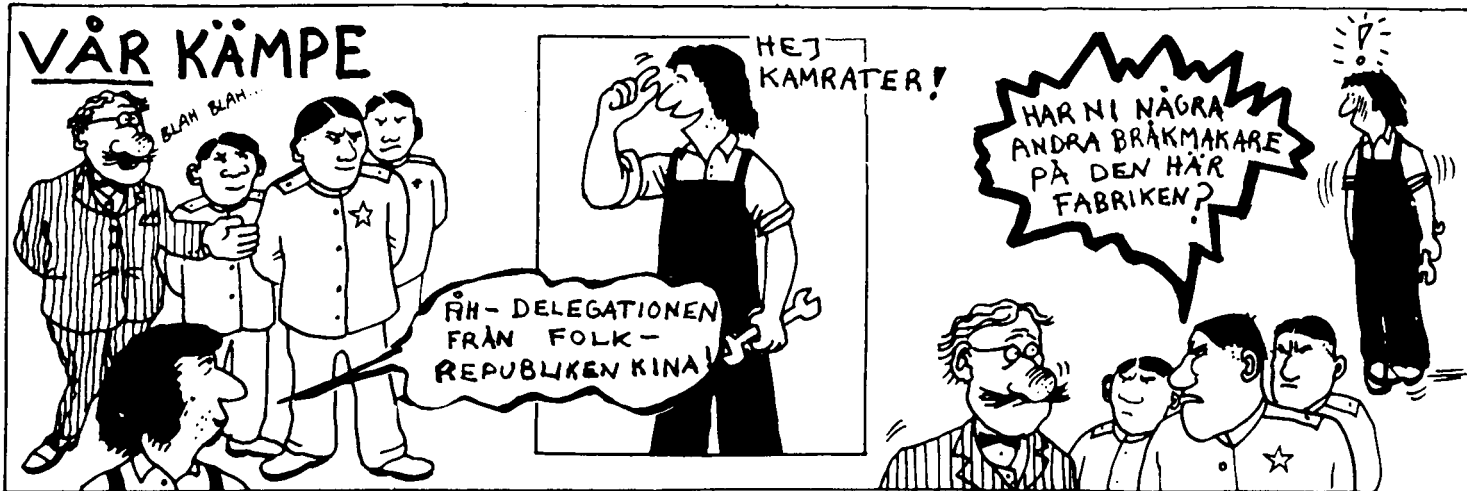
Ligger du i lumpen? Eller har du nyligen gjort det? Har du hört, läst eller skrivit några visor eller texter om militärtjänstgöringens alla avigsidor och om soldaters protester? Behövs det inte ett sänghäfte på luckan?

Arbetskollektivet SUB i Uppsala ger i dagarna ut en LP med låtar om kriget, militären och lumpen: "NÄR DOM TALAR OM FRED". Och nu håller SUB på med att sammanställa ett häfte med sånger, nidvisor, ramsor och ordlekar om militärer och livet i lumpen.

Vi behöver hjälp från soldater runtom i landet. Skicka texter, noter, bilder och band till: SUB BOX 301 75105 UPPSALA

En gasblind fransman marscherar tillbaka från fronten.

Haga II gynnar LO-grupperna

SÅ FAN HELLER ATT DEN GÖR !

Varje år som det är dags att teckna ett nytt avtal presenterar sossarna en ny politisk gimmick för att förmå arbetarklassen att sänka sin anspråksnivå. Förra året var det energikrisen som målades upp som fan på väggen. "Sänk era krav, kamrater arbetare, annars går det åt halvete med industrin och sen får vi övergå till tjärvedsbe-lysning!" Nu blåser man på med en ny skatteomläggning, som påstås gynna löntagarna. (LO har tom velat påskina att denna skatteomläggningen är "värd lika mycket som en bruttolönehöjning med 8,6%", och självaste Krister Wickman, riksbankschefen, tycks se dessa 8,6% som tillräckliga i årets avtals-rörelse!) Som vanligt är hela förslaget så obegripligt formulerat att "icke invigda" (dvs löntagarna) endast i undantagsfall kan tränga in i problematiken, utan endast har sossepressens livliga försäkringar att allt är för deras "bästa" att gå efter.

Som vanligt är det en "tung reform", som vanligt är det en "seger för lön-

tagarna", som vanligt har vi ryckt en bit närmare socialismen (med centerns och folkpartiets benägna bistånd). För varje försämring för arbetarklassen, ett nytt stort steg framåt! Enligt denna logik borde sossarna vara mogna att utropa det kommunistiska klasslösa samhället när arbetarna drivits tillbaka till 30-talets nivå, och bil, som-marstuga och färgteve är ett minne blott. Hur kommer då den nya skatteomläggningen att drabba oss arbetare? Jo - hårt. På sikt mycket hårt!

Överenskommelsens stora "bålverk" - en maximal sänkning av 1 600:- i skatt för den som blott tjänar mellan 40- och 80 000:- (!) - är i sedvanlig (s)-ordning blott en skenmanöver. Vad man ger med den ena handen tar man igen med den andra. Följdaktligen höjs punkt-skatterna på sprit, öl, cigaretter och el. Dessutom höjs arbetsgivaravgifterna (som i och för sig kan låta bra, men vilseleder när man inte vet följderna).

Detta får följande effekter: en kraftig kostnadshöjning för den "vanlige medborgaren", låt oss säga en arbetar-

familj med ett par-tre barn. Räkna själv på vad ett 40 öre dyrare cigarettpaket, 10 öre mer för en liter bensin, ökade elkostnader m.m. kostar för dig! Vem kommer i första hand drabbas av en höjd arbetsgivaravgift? Ja, inte är det stor-bolagen med de feta vinsterna! Det är kommunerna och landstingen (i egenskap av Sveriges största arbetsköpare)! Och vilken effekt får det på sikt? Just det - höjda kommunalskatter! (Oberoende av hur många "kommunalskattestopp" prat-makarna i riksdan utlovar! Pengarna måste ju tas någonstans ifrån!)

Lägg till detta de starkt ökade lev-nadsomkostnader som den "allmänna" in-flationen under 1975 och -76 kommer bi-dra till, och du har (s):s låglönevän-liga" skatteomläggning i ett nötskal!

Den kom inte till av något annat skäl än att hålla "konsumtionsnivån" på in-dustrins förbruknings- och "investerings varor intakt.

SOCIALDEMOKRATI - KAPITALET GARANTI !

FORTS. från sid 10

PS. Jag håller med ARBETARMAKT om att RMF:s agerande på kongressen var bedrövligt. Förutom filibustersnackandet försökte de att stärka sin ställning i kommittén med byråkratiska metoder. För att bara två exempel: En nybliven RMF-are som hemlighållit sin omvändelse ställde upp i styrelsevalet som VpK-are (vilket visar det sorgliga i parti-röstning). Likaså drev RMF-arna igenom "för att hindra taktikröstning" att ingen fick rösta på mindre än 10 person-er. (dvs. en oberoende som inte kunde hitta tio kandidater värda att rösta på fick välja några ur högen, medan parti-erna kunde sätta upp tillräckligt många egna). Kan någon gissa hur många RMF-are som kandiderade. Jo just det, tio.

Kongressdeltagare

Presstopp — van Schouwen lever!

Enligt uppgift som nått oss under pressläggningen finns nu bevis för att den chilenske revolutionären och MIR-ledaren Batista van Schouwen är i livet, men ohyggligt svårt torterad. van Schouwen arresterades nästen 1973. Juntan har vägrat uppges var han finns. Nu i dagarna har emellertid ett foto av honom och hans läkarjournal smugglats ut från det militärsjukhus där han hållits fängslad. Kampanjen för att rädda honom från bödlarna måste intensifieras!

STÖD DEN CHILENSKA MOTSTANDSKAMPEN!

pg 65 39 28 - 2

AFTONBLADET

HETSAR MOT HAMNARBETARFÖRBUNDET

I AFTONBLADET den 27:e och 28:e februari startade sossarna en hets mot Hamnarbetarförbundet. Av ett hemligt protokoll blev det en första sida.

"NY ÖPPEN STRID I HAMNARNA"

"HAMNARBETARFÖRBUNDET HOTAS AV SPLITTRING EFTER AVSLÖJANDET AV HEMLIGA SKP-PROTOKOLL".

Man kan ju fråga sig i vilket syfte AB publicerar sina "avslöjanden" om inte för att splittra Hamnarbetarna precis lagom till att avtalet går ut.

Hasse Ericssons kommentar till det hela är: "Jag har länge väntat på att det ska bli ytterligare ett Hamnarbetarförbund. SKP:are och Kfm(r):are kan ju inte vara tillsammans med VPK:are och centerpartister i det nuvarande Hamnarbetarförbundet". Vad Hoffa fått detta ifrån kan man verkligen undra, möjligen är det hans önskedröm men nåt med verkligheten har den inte att göra.

AB drar sig inte heller för att använda

arbetsköparna till sin hjälp för att påstå nåt så absurt som att vänstergrupper leqat bakom en hel del vilda strejker. Bland annat strejken i Göteborgs Hamn 1969/Hoffa kan inte inse att HF är en klassorganisation till för att försvara

Hamnarbetarnas intressen. (Eller det kanske han alltför väl inser.) Och att Hamnarbetarförbundet är uppbyggt på demokratiska principer till skillnad från de LO-anslutna förbunden. I HF är det faktiskt så att det är medlemmarna

som bestämmer inte några sossebyråkrater. Hamnarbetarförbundet är inte politiskt toppstyrt som transport. Transports och Aftonbladets hets är i själva verket politiskt styrd. Man ser inte alls till Hamnarbetarnas intressen, utan gör allt för att splittra. LO kan inte tolerera att det finns en fackförening som kämpar för arbetarnas intressen och som inte kontrolleras av sossarna. Det är ett faktum att man i HF sökt undvika en politisk splittring och värnat om medlemmarnas rätt att hysa olika politiska åsikter.

Det är beklagligt att Kalle Nilsson och Gunnar Norberg inte kraftigt tillbakavisar hetsen som ett beställningsverk av kapitalet och LO. Aftonbladet har gjort en höna av en fjäder.

Hamnarbetare

Kåseri:

DEN LAGLYDIGE

En dag spred sig ett fantastiskt rykte i landet. Det påstods att man hade upptäckt en man, som aldrig i hela sitt liv brutit mot lagen. Hela sin levnad hade han hovsamt rättat sig efter lagens text; aldrig smuglat så mycket som ett cigarettpapper, aldrig lånat ur frimärskassan på kontoret, aldrig gjort sig skyldig till felparkering, hembränning, falskdeklaration eller vad det månde vara.

Detta var oroande nyheter. Vid en enkel fråga i riksdagen sporde herr Grönlund (rabiata Samlingspartiet) om ryktet talade sanning, eller om det var fråga om sensationsmakeri från någon kvällstidnings sida, och, om så ej var fallet, vad regeringen tänkte vidtaga för åtgärder. Mannen representerade ju en farlig tendens, som, om den spred sig, kunde få allvarliga följder för landets ekonomi. Hade man inte ett tillräckligt omskolningsproblem redan, utan att man därtill måste ge sig till att om-skola alla jurister, poliser och fängvaktare?

Justitieministern svängde sig med att några åtgärder knappast kunde vidtagas, då ju mannen ifråga uppenbarligen inte gjort sig skyldig till något olagligt, men erkände att om laglydnaden spred sig kunde det få allvarliga följder för hans egen tjänst som justitieminister. Som slutkläm lovade han att tillsätta en statlig utredning.

Riksdagsledamöterna kände sig emellertid inte tillfreds med justitieministerns svar,

och herr Knatteflo (kungl. Sv. Arbetarpartiet) anlade en ny aspekt på saken genom att framhålla att den laglydige mannen genom sin exemplariska laglydighet gjorde vanligt, ohederligt folk generade över sin kriminalitet, varför man måste anse att mannens uppträdande var till stort förfång för folkets känsla av sin egen förträfflighet, med nedsatt försvarsvilja till resultat. Herr Knatteflo tros ha inhöstat ytterligare tvåtusen röster genom sitt inlägg.

Utredningen satte genast igång med sin uppgift. Man arbetade efter två linjer. Den första innebar, att man till varje pris måste komma på någon olaglighet i mannens skumma förflutna. Kunde man bara finna den allra minsta försummelse eller oegentlighet, vore ju hela saken ur världen. Den andra linjen innebar, att man på något sätt måste misstänkliggöra den laglydige för något som visserligen inte var straffbart, men som i det ohederliga "folkets" ögon var moraliskt förkastligt, dvs kommunism eller sexuella perversioner.

Att hitta några olagligheter var stört omöjligt. Den andra linjen visade sig dock något mera framkomlig. Det kom fram att den laglydige mannen vid ett tillfälle hade haft sin systerdotter boende hos sig över natten när hon kommit till Hufvudstaden för att söka plats som hembiträde. Den- na nyhet återfanns sedan på kvällstidningarnas löpsedlar, och det var inte mycket som överlämnades till läsarens egen fantasi. Tidningen Excessen hade tom låtit gö-

ra en principskiss över den laglydiges sovrum, där endast de bägge kopulerandes genitalier var bortretuscherade.

Vidare kom det fram att den laglydige var medlem av en förening, och därtill förfogade han över skjutvapen. Nu vässade man knivarna. Kanske var det rentav frågan om en svensk sektion av Baader-Meinhof-ligan, med avsikt att störta regeringen med våld? Tyvärr visade det sig vara en frivillig skytteklubb, där den laglydige varit passiv medlem i årtal, och vad vapnet beträffar så utgjordes det av en gammal rostig hagelspruta, naturligtvis med licensavgiften ordentligt betald.

Nu efteråt kan lösningen på problemet framstå som något tvivelaktig. Å andra sidan måste man ta hänsyn till den fosterländska nit som drev utredningsledamöterna, och den hårda press de utsattes för. Efter att ha samlat ihop allt bevismaterial i en en tretusen sidor tjock lunta förvisades detta för regeringen, samtigt som man rekommenderade de rättsliga instanserna att anklaga den laglydige för incest, olovlig kärverksamhet och förberedelse för väpnat uppror. Mannen, som aldrig begått ett brott, fälldes senare för nämnda åtalpunkter och förpassades ur riket efter utvisningsorder.

Rättsstaten hade åter skördat en seger, en triumf som bara kunde mätas med utgången av Göteborgsprocessen, IB-målet och Ill-affären.

RAVACHOL.